

ISSN
1582-7852

Anul V (XI) - nr. 4 (45) - decembrie 2011

Publicație trimestrială

MEDICINA ROMÂNĂ ÎN BRAZILIA: ANA ASLAN

Personalitatea doamnei dr. Ana Aslan prezentată în lucrarea enciclopedică "Brasil e Romênia - Pontes Culturais" autor: acad. prof. dr. Atico Vilas - Boas da Mota.

Mediatizata profesoară Ana Aslan (1897 - 1988), figură emerită a științei universale a obținut prin cercetări și noi medicamente, o amplă recunoaștere în mediile științifice din Brazilia și în coloanele ziarelor din țara sa în care este evocată ca emblemă științifică națională. A reușit să formeze discipoli și să dobândească admiratori în multe părți ale țării noastre. Majoritatea acestora din domeniul medicinei foarte avansate: geriatria. Numeroși brazilieni au vizitat-o în România.

Era prin anul 1961, când am făcut parte din Misiunea Diplomatică extraordinară condusă de ambasadorul João Dantas, când am vizitat-o împreună cu colegul Agostinho Olavo Rodrigues. Am fost primiți în cabinetul său de lucru. Era îmbrăcată discret, dar cu bun gust. Coafura și tocurile pantofilor săi, ambele destul de înalte, ne dădeau impresia că dânsa vroia să-și mărească propria statură, căci nu era prea înaltă. Ne-a prezentat cu entuziasm proiectele sale și desfășurarea lor. Părea că se grăbise în tot ceea ce realizase. Era nemulțumită de faptul că instituțiile similare din alte țări îi ofereau puține date cu caracter științific, dar îi tot solicitau, d-sale astfel de date. În toate acestea, a continuat să ne vorbească cu și mai mult entuziasm și siguranță despre ceea ce făcea- reafirmând - cu hotărâre și optimism, - convingerea sa că, în viitor, omul va învinge procesul său de îmbătrânire. Potrivit opiniei sale ar fi o chestiune de oarecare timp (mai mult sau mai puțin). Ni s-a prezentat în continuare o serie de persoane recuperate care și-au recăpătat vitalitatea, multe dintre ele reușind să scape de sechelele de bătrânețe, de ex: o cântăreață, destul de în vârstă care și-a recăpătat vocea și pentru a o dovedi, ea a interpretat în

Ana Aslan

fața noastră o arie de operă din repertoriul său anterior.

S-a arătat admiratoare a Braziliei, țară unde avea mulți prieteni și foști elevi afirmând: „America de Sud va fi mereu spațiul

speranței și vizitând-o e o mărturie că va fi tot mai aproape de un viitor tot mai bun”.

Ne-am simțit foarte onorați. Luându-și rămas bun i-a șoptit ceva la ureche lui Agostinho. El,

la rândul-i, ne-a spus când am ieșit: "Ea mi-a zis să am mai multă grijă de corpul meu slab". Realmente, el părea o scobitoare ambulată.

Cartea dr. Ana Aslan Învingând Bătrânețea (1985) care

cuprinde aproape toate interviurile, a contribuit mult la difuzarea în Brazilia a ideilor sale.

Dintre discipolii brazilieni, se remarcă dr. Eduardo Gomes de Azevedo, care s-a exprimat astfel cu privire la steaua sa călăuzitoare: „Au

trecut deja 11 ani, dar parcă a fost ieri - deși timpul în era geriatriei moderne, e mereu relativ... București, august 1979. Un tânăr medic brazilian, quasi anonim în țara sa, este prezentat celebrei dr. Ana Aslan, femeia care a învins bătrânețea. Bucureștiul, Meca mondială a tehnicilor de întinerire, „host paradise”, acolo, la Cortina de fier. Unsprezece ani mai târziu, nu în mod necesar mai bătrân, același medic este director al primelor clinici Ana Aslan braziliene, aflate în diferite state braziliene. Ele toate mențin spiritul d-nei dr. Ana Aslan - optimismul vital împreună cu vigoarea

științifică. Este ceea ce am învățat de la dr. Ana Aslan, „maestra mea”. (cf. Gomes de Azevedo, în doutora Ana Aslan, învingând bătrânețea, p.1.).

Regretatul scriitor Guilherme Figueiredo care a vizitat-o s-a referit la ea plin de speranță:

„În continuare, am făcut o vizită programată la Institutul renumitei dr. Ana Aslan, care făcea minuni în procesul de reîntinerire. Am obținut injecții, altele multe pentru părinții mei, rudele mele și m-am simțit minunat și mai plin de speranță”.

În interviul acordat prestigioasei reviste, „Manchete” (în dec.1973) la afirmația jurnalistului brazilian conform căreia „...În Brazilia, Gerovitalul n-a

obținut permisiunea de a fi comercializat”, d-na dr. Ana Aslan a răspuns: „... Nu doresc să intru în polemică cu autoritățile medico-sanitare braziliene. Singurul lucru care pot să-l fac, este să țin conferințe în Brazilia și să arăt rezultatele cercetărilor mele. După aceea, fiecare să tragă singur concluziile”.

După cum confirmă dr. Eduardo Gomes de Azevedo, concluziile au

fost trase în mod firesc: crearea de clinici geriatrie marca dr. Ana Aslan în statele federale ale Braziliei, care se bucură de succes și prestigiu.

În încheierea comentariului său, prof. Afico dă note, menționând „Vizita dr. Ana Aslan în Brazilia în noiembrie - decembrie 1973 a fost foarte bine prezentată de către Nicolae Sporiș - S. în lucrarea sa Evocări p. 68 - 74, pentru care:

Vizita doamnei dr. Ana Aslan în Brazilia a avut un extraordinar ecou pozitiv în mai buna cunoaștere a României în Brazilia, cât și în amplificarea contractelor noastre cu personalități influente din viața politică, economică și culturală.

Comentariu și traducere din portugheza braziliană

Nicolae SPORIȘ

CULTURA VÂLCEANĂ ÎN DOLIU

A MAI CĂZUT O STEA, „BĂTRÂNUL LIBRAR” A PLECAT LA CER

Eugen PETRESCU

La 20 decembrie 2011, orele 19:30, după o grea și apăsătoare suferință a încetat din viață distinsul profesor și cărturar Costea Marinoiu, președintele Societății Culturale „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea.

„Bătrânul librar”, cum îi spuneau prietenii, s-a născut la 16 iulie 1937, pe valea pârâului Sărat(a), în cătunul Valea Gorunelului, satul Valea Răii, orașul Ocnele Mari, într-o familie de țărani ortodocși, păstrători ai obiceiurilor, tradițiilor și regulilor sănătoase moștenite de secole, de la moșii și strămoșii lor trăitori peste aceste străvechi meleaguri.

De mic s-a dovedit a fi harnic, cinstit, iubitor de oameni și de carte, calități ce l-au propulsat spre universul cunoașterii și al afirmării de mai târziu. După ce a parcurs clasele elementare la școala din Copăcel(u), pașii l-au îndreptat către Liceul „Nicolae Bălcescu” (astăzi Colegiul Național „Alexandru Lahovari”) din Râmnicu Vâlcea și, ulterior, către Facultatea de Filologie a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași.

Vâlcea, Ion Lăudat, Vasile Adăscăliței, Victor Crăciun, Al. Dima - profesori la Facultatea de Filologie din Iași și prof. univ. dr. docent Pande Olteanu din București - cel care i-a orientat activitatea de cercetare a istoriei localității natale. Pe linia creației și a publicisticii a fost stimulat și ajutat de Valeriu Răpeanu - istoric și critic literar, Gh. Mitroi - ziarist la „Viața studentescă”, Constantin Apostol - ziarist la „Secera și ciocanul” - Pitești și la „Orizont” - Râmnicu Vâlcea, Ilarie Hinoveanu - poet, publicist și editor.

Pe parcursul studiilor, câțiva profesori au avut o înrăurire deosebită în procesul de formare și de stimulare a activității sale creatoare. Este vorba de: Ion Nițu - profesor de limba română la Școala Elementară Copăcelu, Traian Cantemir - profesor de limba română la Liceul „Nicolae Bălcescu” - Râmnicu

În domeniul publicistic debutează în anul 1957, cu articolul „La horă în sat” (o horă de la Teiuș-Bunești), apărut în cotidianul argeșean „Secera și ciocanul”, iar editorial în anul 1974, cu volumul Folclor în Țara Loviștei (Racovița).

În cei 54 de ani, de activitate creativă, dă naștere unei opere impresionante: peste 800 de articole, studii, recenzii și reportaje din domenii variate (istorie literară, istorie locală, sport, folclor, cultură etc.) publicate între anii 1957-2011, în ziarele și revistele de specialitate locale, regionale și naționale (Viața studentescă - București, Secera și ciocanul - Pitești, Argeș - Pitești, Ramuri - Craiova, Contemporanul, Mesagerul, Orizont - Râmnicu Vâlcea, Jurnalul de Vâlcea - Râmnicu Vâlcea, Informația zilei - Râmnicu Vâlcea, Curierul de Râmnic - Râmnicu Vâlcea, Curierul de Vâlcea - Râmnicu Vâlcea, Povestea vorbei - Râmnicu Vâlcea, Cultura vâlceană - Râmnicu Vâlcea, Gazeta cărții - Râmnicu Vâlcea, etc.), și 26 de volume, publicate între anii 1974-2011, (14 sub semnătură proprie și 12 în colaborare, din care două în colective de autori) la edituri de prestigiu precum: Ed. Scrisul

Românesc - Craiova, Ed. Eminescu - București, Ed. Sport-Turism, București, Ed. Vestala - București, Ed. Floarea Darurilor - București, Ed. Conphys - Râmnicu Vâlcea, Ed. Offsetcolor - Râmnicu Vâlcea, Ed. Almarom - Râmnicu Vâlcea, Ed. Silvana - Râmnicu Vâlcea, Ed. Sitech - Craiova. De asemenea, a prefațat zeci de volume aparținând unor scriitori consacrați, dar și volume aparținând unor scriitori aflați la debut editorial.

După licențierea în filologie, în sfera profesională a distinsului profesor, cercetător, critic și istoric literar, istoric al culturii, folclorist, prozator și publicist găsim următoarea evoluție: profesor la școala din Copăcelu; profesor și director de școală la Racovița-Vâlcea; inspector cultural în cadrul Comitetului Județean Vâlcea (feb. 1969-sept. 1975); director al Centrului Județean de Bibliotecă Vâlcea (ulterior SC Ex Libris SA), timp de 30 de ani, în perioada 1975-2005 (anul pensionării).

Pe linie culturală putem aminti faptul că a fost membru, membru fondator și conducător al unor asociații și societăți culturale locale și regionale: fondator al „Cenaclului literar sătesc” Valea Răii – Vâlcea (1956); membru al Cenaclului literar vâlcean (1957), devenit Cenaclul literar „Anton Pann”; membru fondator și președinte al Societății Culturale „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea; membru în consiliul de conducere al Asociației Folcloriștilor din Oltenia; membru fondator al Cercului Cultural „România – Grădina Maicii Domnului” (18 decembrie, 2001); membru fondator al Forumului Cultural al Râmnicului (2001); membru fondator al Cercului Religios-Cultural „Chesarie de Râmnic” (martie 2007); membru fondator și vicepreședinte al Ligii Scriitorilor din România – filiala Vâlcea. A fost director al revistelor de cultură „Gazeta cărții”, publicație editată de S.C. Ex. Libris S.A. și „Povestea vorbeii”, publicație editată de Societatea Culturală „Anton Pann”.

Pentru rolul deosebit de important în domeniul cercetării, creației și activității culturale i-au fost

decernate de-a lungul anilor (1964-2011) numeroase diplome și medalii, din partea unor instituții publice, asociații și societăți culturale din județul Vâlcea și din țară, iar la 29 august 2008, Consiliul Local Ocnele Mari i-a acordat titlul de „Cetățean de Onoare” al Orașului Ocnele Mari.

Despre viața și opera profesorului Costea Marinoiu s-a scris mult, numele său fiind prezent la loc de cinste în ziarele și revistele cu circuit local și național, în dicționare, enciclopedii, monografii și alte lucrări de specialitate.

**

Marele dispărut a fost înmormântat joi, 22 decembrie 2011, în Cimitirul „Sfântul Ioan” din Râmnicu Vâlcea, și își doarme somnul de veci alături de soția sa Rozica Marinoiu (n. Antone, 9 ian. 1946, com. Berveoiești, jud. Argeș – d. 26 dec. 2010, Râmnicu Vâlcea). Pe ultimul drum a fost condus de numeroși prieteni, colaboratori, foști colegi și subalterni, foști elevi de la Copăcelu și Racovița, oameni de cultură, știință și artă, profesori, învățători, ofițeri în rezervă și în retragere etc. Slujba de înmormântare a fost săvârșită de către un sobor de preoți din Eparhia Râmnicului: Părintele Nicolae State-Burluși, preot paroh la Parohia Răureni și Părintele Arhimandrit dr. Vartolomeu Androni – stareț al Mănăstirii Cozia și exarh al Eparhiei Râmnicului, doi dintre apropiații celui plecat dintre noi, preoți monahi de la Sf. Mănăstire Cozia, Părintele Nicolae Preoteasa, directorul Seminarului Teologic Liceal „Sfântul Nicolae” și preot slujitor la Biserica „Sf. Ioan” – Râmnicu Vâlcea, Părintele Emil Ionescu și Părintele Septimiu Manu de la Biserica „Sf. Dumitru” – Râmnicu Vâlcea, Părintele Petre Vețeleanu – preot paroh la Parohia Trăistari – Ocnele Mari.

Rând pe rând, cu lacrimi în ochi, au rostit cuvinte de despărțire: Pr. Nicolae State-Burluși, Nicolae Dinescu, Mihai Sporiș, Petre Iordache – primarul orașului Ocnele Mari, Corneliu Vețeleanu (fost coleg de școală), Marian Pătrașcu, Ioan St. Lazăr, Eugen Petrescu, Gheorghe Deaconu și Arhim. Vartolomeu

Androni, cel care, în încheierea necrologului său a spus printre altele: Dragii mei, trebuie să știți că astăzi conducem pe ultimul drum un mare român!

Aceste vorbe nu au fost spuse la întâmplare, ele se confirmă. Într-adevăr, Costea Marinoiu a fost un român adevărat, un patriot, un harnic creator de slovă românească, un scormonitor prin țărâna istoriei, un promotor al culturii și al valorilor românești, mentor și sprijin pentru generații și generații de tineri; a fost un om cu suflet mare și cu un caracter ales cum rar mi-a fost dat să întâlnesc; a fost un om bun, poate unul dintre oamenii cei mai buni pe care i-am întâlnit vreodată.

Mă doare dispariția sa, mă doare plecarea dintre noi. Au rămas lucrări în manuscris, proiecte și idei. Am rămas noi, familia și prietenii, cu inima îndurerată. Pentru mine, a fost unul dintre cei mai buni prieteni pe care i-am avut în ultimii ani, a fost un al doilea tată. Acum, la despărțire, îmi pare rău că nu i-am spus cât de mult l-am prețuit și l-am iubit.

Sunt totuși împăcat cu gândul că l-am văzut și am vorbit cu o zi înainte de final. L-am vizitat împreună cu Părintele Mănescu de la Urșani-Horezu. La despărțire, imobilizat la pat și cu vocea aproape stinsă, a rostit ca de obicei salutul-îndemn, LUPTĂM.

Profesorul Costea Marinoiu - „Omul enciclopedic”, așa cum l-am numit datorită uriașei comori de date stocate în memorie, și din care putea oferi cu multă plăcere, ca dintr-un izvor nesecat, informații prețioase oricând și oricui, a fost un luptător și model pentru ceilalți încă din copilărie. S-a luptat cu viața, cu nedreptățile ei, cu răutățile unora și altora, dar niciodată nu a abandonat și, fără ură, fără răzbunări a mers mai departe trudind neobosit pe tărâmul culturii românești. Iată de ce, dragi vâlceni și voi cititori de oriunde, profesorul Costea Marinoiu a fost și va rămâne pentru noi un simbol al demnității, al tenacității, al dragostei față de țară și de oameni, față de cultura neamului românesc.

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în pace.

FATA CARE SE RIDICĂ ÎN PICIOARE CÂND AUDE IMNUL

Adina Daniela DUMITRESCU

Nemulțumiți dar înverșunați în căutările noastre strângem cu brațul o mie de fețe și o mie de gânduri, o mie de inimi deschidem cu maceta de junglă, doar, doar vom găsi ce căutăm. Și cu ajutorul – excavator - al prietenilor, cu cel dat de Pronia divină, ascunsă sub stejarul cel falnic, acoperită de timpi de prieteni, de griji de copii, de blănițe de cuțulani și bulici dăm – în sfârșit - de fetița încărcată de ani și de boli, de dragoste pentru totul și toate, deșirată-ntr-o pală argintie de fum ce se-ntinde ca dâra „avionului cu reacție” peste tot ce e cer, apoi înconjură tot ce iubește. Urmărești traiectoria și vezi că nu, nici vorbă să fie o umbră ascunsă în spatele trunchiului unui stejar falnic, nici vorbă să fie apendicele de grup de prieteni, nu seamănă cu cenușăreașă c-un picior încălțat, nu-i păpușa copiilor ei pentru zile cu ploaie, nici săritoarea de garduri a rudelor în nevoie, ci e FEMEIA de alături. Ea e aceea ce pășește alături de tine cu andreaua de Penelopă într-o mână împletind la mânuși și fulare, cu cealaltă pe tasta calculatorului reținându-și amintirile și cedându-le cu palmele deschise cititorului, cu inima împărțită în multiplu de patru cămăruțe la puterea x să-i cuprindă pe toți și cu capul plin de amintirile vieții voastre în doi ce la un moment dat se încurcă una în alta. Și atât de încurcată e funia ce a fost doar împletire de două fire că acum ea a căpătat un grai de olteancă neaoșă de Vâlcea...o sunai pe a mică și o certai .../...trecură și sărbătorile... ,visează la o căsuță la Bercioi unde pe prispă să fie o tufă mare de glicină care să înflorească în jerbe albastre în fiecare an și intră în panică de câte ori G. „ursul” ei e plecat. Universul scriitoarei Rodica Anca nu este un univers

limitat cu focalizare pe soț, ci e unul atât de larg că poate cuprinde cu mărinimie câteva generații printre care ea se strecoară. Dinspre inima ei pleacă pseudopode de amibă încărcate cu ectoplasma iubirii ce-i modifică starea sufletească în funcție de starea acestora. Pleacă în primul rând spre copii ... Ura! Ura! A luat examenul de astăzi. Mă pregătesc să plec la shopping. Să fac niște nebunele... Starea proastă fizică anterioară îi era autoarei exacerbată de incertitudinea examenului – se prezintă sau nu? Vestea bună o înaripează, uită de necazurile inerente vârstei, de veșnica numărare a țigărilor și a ceșcuțelor de cafea, uită de măcăneala televizorului sau de numărutul banilor care niciodată nu sunt de ajuns mai ales pentru a cadorsi apropiații. Dar cel mai mult o alină vorba ce vine ca o alinare, cele câteva fraze care cuprind chintesența relației împlinite... Ia-ți, dragă tot ce vrei, toată viața ți-ai oprimat orice nevoi personale... Eu te iubesc oricum arăți. Tu să te simți bine!

Rodica Anca nu desparte omul de natură; dragostea ei nu se limitează la oameni, ci la tot și la toate. Azi mă uitai mai cu luare aminte la ele (florile mărunții din fereastra fetei) și descoperii că au apărut frunzele, iar albeața florilor se disipează în verdele crud al acestora. Nici nu știu ce să fac. Să le cert? Să le iert? Să le cert, să le iert, să le cert, să le iert... Ca fiecare dintre noi ea are zile proaste, zile în care...șalele mă dor, gura mi se usucă după o țigară,

gâtul după o gură de cafea, corpul țipă după fotoliu, câmpii urlă după mine. Dar sunt tenace... O astfel de zi probabil a avut și în ziua în care și-a numit nelipsitul jurnal „Jurna Lamar”. Căci cu toate retragerile în oaza – galaxia Ochiul lui Sauron, citindu-i cu atenție rândurile găsești viața trăită la cotele cele mai înalte ale spiritului; autoarea iubește trainic, sănătos și așa cum puțină lume mai face astăzi, iar timpul ei pare doar că se cuantifică în alți parametri. Nu, ea este o sensibilă femeie prezentă, o femeie căruia anii nu i-au luat nimic din puterea de muncă, din umor și din verticalitate. Că se pleacă mai mult decât în alți ani în fața divinității, că are acum putere întreită să se roage, oare care dintre noi nu o facem? Că-și amintește de femeile care i-au trasat și i-au intersectat drumul și că le așează pe acestea în galeria sfinților e un laudatio pentru autoare... puținii mai recunosc esența persoanelor astăzi, puținii le mai acordă altora un strop din timpul și recunoștința lor...

Rodica Anca

Sfârșitul lucrării conține revelația iubirii adevărate, iubirea necondiționată, cea care conservă și duce peste veacuri parfumul de entitate primordială ce nu comportă niciodată nici rostogoliri, nici derapaje, nici ciuntire de vremuri. Iar acest portret trasat în tempera sau tușul peniței ce scrijelește negura timpurilor, ornat de firul de sticlă încinsă și trasă peste fila patinată a vremii, înmiresmat în esențele călătoriilor reale și imaginare poate să fie numit „Elegia fetei care se ridică-n picioare când aude imnul, elegia unei scriitoare adevărate”. Vă mulțumesc pentru permisiunea citirii.

FECIOARA MARIA, ÎN TEXTELE SFINTEI SCRIPTURI

Arhim. Veniamin MICLE

În fiecare an, a doua zi după Crăciun, se prăznuiește Soborul Maicii Domnului, ca o încoronare a contribuției pe care Sfânta Fecioară a adus-o la mântuirea omenirii din osânda păcatului și a morții, prin nașterea cea mai presus de fire a lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii.

Maica Domnului sau Născătoarea de Dumnezeu este cunoscută în Sfânta Scriptură sub numele de Fecioara Maria, fiind singura ființă prevestită chiar de Dumnezeu, încă din Rai. În cartea Facerii, citim că, după ce Satana, prefăcut în șarpe, a îndemnat pe strămoșii noștri Adam și Eva să păcătuiască, Dumnezeu l-a blestemat, dar în același timp a promis pe cea care avea să nască pe Izbăvitorul lumii din robia păcatului și a morții, zicând: „Dușmănie voi pune între tine și între femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei înțepa călcâiul” (*Facerea 3, 14-15*), înțelegând prin aceste cuvinte că Cel ce se va naște din ea va birui pe Satana. Profetia s-a împlinit în Fecioara Maria.

Amintirea „femeii”, promise de Dumnezeu în Rai, a fost păstrată mereu vie în conștiința poporului Israel, ales ca îndrumător al omenirii, prin întunerecul păcatelor, în marea lucrare de răscumpărare a lumii. Proorocii au prezis-o; Isaia vorbește clar despre o fecioară, care va naște pe Fiul lui Dumnezeu, scriind: „Iată, Fecioara va zămisi și va naște Fiul, și va chema numele Lui: Emanuel” (*Isaia 7, 14*), care înseamnă: „Cu noi este Dumnezeu”, iar Vechiul Testament o prevestește prin numeroase asemănări, precum: „Scara lui Iacov” (*Facerea 28, 11-13*), „Rugul arzător” (*Ieșirea 3, 1-2*) și „Ușa încuiată” (*Iezechiel 44, 2*).

Sfânta Evanghelie scrisă de Matei demonstrează că Fecioara Maria era din seminția preoțească a lui Levi, fiind nepoata preotului Matan (*Matei 1, 15*); în familia acestuia, se născuseră patru copii: un băiat și trei fete; pe fiica cea mică, Ana, a luat-o în căsătorie un păstor din Ierusalim, numit Ioachim, care se ocupa cu creșterea oilor pentru jertfele ce se aduceau Templului. Casa soților Ioachim și Ana se găsea lângă Scăldătoarea de la Poarta Oilor din Ierusalim, unde s-a născut fiica lor. Când a împlinit trei ani, părinții au închinat-o Templului, fiind îngrijită de fecioarele și văduvele, de la care a învățat lucrul de mână, citirea Sfintei Scripturi și îndeosebi rugăciunea cea bineplăcută lui Dumnezeu.

Potrivit rânduielilor religioase, când fecioarele împlineau vârsta de 15 ani părăseau Templul, consacându-se vieții familiale și sociale. Însă, Fecioara Maria, dorind să-și păstreze întreaga viață curată, fără însoțire bărbătească, voia să slujească în feciorie lui Dumnezeu. Respectându-i dorința, arhiereul și preoții Templului au hotărât să o încredințeze, spre ocrotire, unui bărbat cinstit și sfânt. Cel ales, printr-o minune dumnezeiască, a fost dreptul Iosif (*Matei 1, 16*) din Nazaretul Galileii (*Ioan 1, 45*), o rudenie a Mariei; el era feciorul lui Iacov (*Matei 1, 15*), fiul cunoscutului preot Matan. Sfântul Evanghelist Luca istorisește că, într-o zi, când Fecioara Maria se afla la rugăciune, „a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu..., către o Fecioară logodită cu un bărbat, care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele Fecioarei era Maria. Și, intrând îngerul la ea, a zis: Bucură-te ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei” (*Luca 1, 26-28*). Auzind salutarea îngerului, ea „s-a tulburat de cuvântul lui și cugeta în

sine: ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?” (*Luca 1, 29*). Văzându-i tulburarea, „îngerul i-a zis: Nu te teme Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu și, iată, vei lua în pântec și vei naște fiu și vei chema numele lui, Iisus. Acesta va fi mare, și Fiul Celui Preaînalt se va chema” (*Luca 1, 30-32*). Noi, înțelegem și mai bine tulburarea sufletească a Fecioarei, din explicația pe care o cere îngerului, zicându-i: „Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?” (*Luca 1, 34*). Însă,

Pictură pe lemn, Dintr-un Lemn, sec.XVI

la răspunsul îngerului, că „Duhul Sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema” (*Luca 1, 35*), Fecioara Maria acceptă, smerită și ascultătoare, să devină Maica Fiului dumnezeiesc, și-i zice: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!” (*Luca 1, 38*). Atunci, îngerul îi aduce la cunoștință că, și „Elisabeta, rudenia ta, a zămislit fiu la bătrânețe ei, și aceasta este a șasea lună pentru ea, cea numită stearpă” (*Luca 1, 36*), apoi a plecat.

Pictură pe sticlă, Nicula, sec.XVII

Vestea cea bună, primită de la înger, a dorit Fecioara să o împărtășească rudeniei sale, Elisabeta. De aceea, s-a dus la Ain-Karim, a intrat „în casa lui Zaharia și a salutată pe Elisabeta” (*Luca 1, 40*). La salutul Mariei, „pruncul a săltat în pântecul Elisabetei și ea s-a umplut de Duh Sfânt, și cu glas mare a strigat și a zis: Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecului tău. Și de unde mie cinstea aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu? Că iată, cum veni la urechile mele glasul salutării tale, pruncul a săltat de bucurie în pântecul meu. Și fericită este aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de la Domnul” (*Luca 1, 41-45*).

În atmosferă harică a întâlnirii celor două viitoare mame sfinte, sub inspirația Duhului Sfânt, Fecioara Maria rostește, în cinstea lui Dumnezeu, cunoscutul Imn de preamărire: „Mărește sufletul meu pe Domnul” (*Luca 1, 46*). Având un bogat conținut biblic, luat din scrierile Vechiului Testament, dovedește limpede că ea cunoștea profund Sfânta Scriptură, citind-o neîncetat și cugetând la cuvintele ei. Imnul cuprinde versete din scrierile lui Moise: *Facerea*, *Ieșirea* și *Deuteronomul*; din *Cărțile I și II ale Regilor*; din *Psalmii împăratului David*; din *Cartea lui Iov*, precum și din *profețiile lui Isaia*, *Ieremia*, *Miheia*, *Avacum* și *Maleahi*. De aici, vedem cât de bine era familiarizată Fecioara Maria cu textele Sfintei Scripturi, proorocind și ea, că „iată, de acum mă vor ferici toate neamurile” (*Luca 1, 46-55*).

Din Sfintele Evanghelii, aflăm că, Fecioara Maria a rămas, la rudenia sa Elisabeta, „ca la trei luni” (*Luca 1, 56*), adică până ce ea a născut pe Ioan, cunoscut sub numele de „Ioan Botezătorul”, apoi „s-a înapoiat la casa ei” (*Luca 1, 56*), în Nazaret. Văzând dreptul Iosif că logodnica sa Maria va naște prunc, și necunoscând taina ce se petrecuse, că ea avea „în

pântec de la Duhul Sfânt” (*Matei 1, 18*), „fiind drept și nevoind să o vadăscă”, adică să o descoperă în fața mulțimii pentru presupusul ei adulter, „a voit să o lase în ascuns”, iar lumea să creadă că el este tatăl viitorului copil. În timp ce cugeta el acestea, „Îngerul Domnului i s-a arătat în vis, grăind: Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt; ea va naște fiu și vei chema numele Lui: Iisus, că El va mântui poporul Său de păcatele lui... Și, deșteptându-se din somn, Iosif a făcut așa precum i-a poruncit îngerul Domnului, și a luat la el pe logodnica sa” (*Matei 1, 18-24*).

Sfântul Evanghelist Luca relatează că: „În zilele acelea, a ieșit poruncă de la cezarul August să se înscrie toată lumea. Această înscriere s-a făcut întâi pe când Quirinius ocărnuia Siria; și se duceau toți să se înscrie, fiecare în cetatea sa. Și s-a suit și Iosif din Galileea, din cetatea Nazaret, în Iudeea, în cetatea lui David, ce se numește Betleem, pentru că el era din casa și din neamul lui David, ca să se înscrie împreună cu Maria, cea logodită cu el, care era însărcinată. Dar pe când erau ei acolo, s-au împlinit zilele ca ea să nască” (*Luca 2, 1-6*). Astfel, „Maria a născut pe Fiul său Cel Unul-Născut, căruia l-a pus numele Iisus” (*Matei 1, 25*), cum precizează și Sfântul Apostol Pavel: „Iar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege” (*Galateni 4, 4*). Apoi, „L-a înfășat și L-a culcat în iesle, că nu mai era loc de găzduire pentru ei” (*Luca 2, 7*).

Îndată după nașterea Pruncului, îngerul Domnului s-a arătat păstorilor, care își păzeau turmele pe câmp, „și grăbindu-se, au venit și au aflat pe Maria și pe Iosif și pe Prunc culcat în iesle” (*Luca 2, 9-19*). La opt zile după naștere, potrivit Legii lui Moise, „l-au pus numele Iisus, cum a fost numit de înger, mai înainte de a se fi zămislit în pântec” (*Luca 2, 21*), iar la împlinirea celor 40 de zile de la naștere, Fecioara Maria și dreptul Iosif au dus Pruncul la Templul din Ierusalim, „ca să-L pună înaintea Domnului, precum este scris în Lege” (*Luca 2, 22*). În vremea aceea, trăia în cetatea Ierusalimului, un om drept și temător de Dumnezeu, numit Simeon, care a luat în brațele sale pe Prunc și „i-a binecuvântat Simeon și a zis către Maria, mama Lui: Iată, Acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora din Israel, și ca un semn care va stârni împotriviri; și prin sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi” (*Luca 2, 33-35*). Reîntorși la Betleem, au venit magii să se închine, și „intrând în casă, au văzut pe Prunc împreună cu Maria, mama Lui și, căzând la pământ, s-au închinat Lui; și deschizând visteriile lor, l-au adus Lui daruri: aur, tămâie și smirnă” (*Matei 2, 9-11*).

Însă Irod, auzind de la magii că s-a născut un nou împărat, s-a hotărât să-l omoare. De aceea, a întrebat pe cărturarii poporului, unde trebuia să se nască, iar ei i-au răspuns că, în cetatea Betleem, cum scrie proorocul *Miheia* (*Miheia 5, 1*). Dumnezeu a salvat însă viața Pruncului. Îndată ce au plecat magii, „îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui, și fugi în Egipt, și stai acolo până ce-ți voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-Lucidă” (*Matei 2, 13*). Ca răzbunare, Irod ucide pe toți pruncii de doi ani și mai mici, aflați în cetatea Betleemului și împrejurimile lui, împlinindu-se astfel proorocia lui Ieremia, care zice: „Glas în Rama s-a auzit, plângere și tânguire multă; Rahela își plânge copiii și nu voiește să fie mângâiată, pentru că ei nu mai sunt” (*Ieremia 31, 15*).

După moartea lui Irod, „îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif, în Egipt, și i-a zis: Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui, și mergi în pământul lui Israel, că au murit cei ce căutau să ia viața Pruncului. Iosif, sculându-se, a luat Pruncul și pe mama Lui, și au venit în pământul lui Israel” (*Matei 2, 19-20*), și venind, a locuit în orașul Nazaret, ca să se îplinească ceea ce s-a spus prin

prooroci, că Nazarinean se va chema” (Matei 2, 23). După stabilirea aici a Maicii Domnului, avem tot mai puține date despre viața ei.

Când Iisus a împlinit vârsta de 12 ani, Fecioara Maria este menționată din nou; Maica Domnului și dreptul Iosif mergeau în fiecare an la Ierusalim, de sărbătoarea Paștilor. Iar când a fost Iisus „de doisprezece ani, s-au suit la Ierusalim, după obiceiul sărbătorii. Și, sfârșindu-se zilele, Copilul Iisus a rămas în Ierusalim... și negăsindu-L, s-au întors, căutându-L. Iar după trei zile, L-au aflat în Templu, șezând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și întrebându-i. Și toți care Îl auzeau, se minunau de priceperea și de răspunsurile Lui” (Luca 2, 42-47). După reîntoarcerea la Nazaret, Evanghelistul Luca spune că, față de mama Sa și de dreptul Iosif, tânărul Iisus „era supus” (Luca 2, 51), astfel că Fecioara Maria trăia, în perioada aceea, cea mai profundă bucurie de mamă, văzând că „Iisus sporea cu înțelepciunea și cu vârsta și cu harul la Dumnezeu și la oameni” (Luca 2, 52), fiind cunoscut de concetățenii Săi ca „teslarul, Fiul Mariei” (Marcu 6, 3).

Împlinind Iisus treizeci de ani, Sfântul Evanghelist Ioan relatează despre o nuntă petrecută în Cana Galileii, „și era și mama lui Iisus acolo. Și a fost chemat și Iisus și ucenicii Săi la nuntă. Și sfârșindu-se vinul, a zis mama lui Iisus către El: Nu mai au vin! Iar Iisus a zis ei: Ce ne privește pe Mine și pe tine, femeie? Încă n-a venit ceasul Meu. Mama Sa a zis însă celor ce slujeau: Faceți orice vă va spune! Și erau acolo șase vase de piatră, puse pentru curățirea iudeilor, care luau câte două sau trei vedre. Și a zis lor Iisus: Umpleți vasele cu apă; și le-au umplut până sus. Apoi le-a zis: Scoateți acum și aduceți nunului! Iar ei i-au adus. Și când nunul a gustat apa care se făcuse vin, și nu știa de unde este, ci numai slujitorii care scosese apă știa, a chemat nunul pe mire și i-a zis: Orice om pune întâi vinul cel bun și, când se amestecă, pune pe cel mai slab; dar tu ai ținut vinul cel bun până acum!” (Ioan 2, 1-10). Aceasta a fost prima minune săvârșită de Iisus, pe care a făcut-o la îndemnul mamei Sale. După terminarea nunții, Sfântul Evanghelist Ioan spune că

„s-a coborât în Capernaum, El și mama Sa și frații și ucenicii Săi, și acolo n-au rămas decât puține zile” (Ioan 2, 12), pentru că Iisus și-a început activitatea de propovăduitor al Evangheliei Împărăției cerurilor, ca oamenii să cunoască învățătura și voia lui Dumnezeu, pentru mântuirea lor.

Despre Fecioara Maria, se mai relatează într-o împrejurare ocazionată de revenirea lui Iisus la Nazaret, unde crescuse, fiind cunoscut de toți. Și, fiind sămbătă, El „a început să învețe în sinagogă; și mulți auzindu-L, erau uimiți și ziceau: De unde are El acestea? Și ce este înțelepciunea ce I s-a dat Lui? Și cum se fac minuni ca a-cestea prin mâinile Lui? Au nu este acesta teslarul, Fiul Mariei?” (Marcu 6, 2-3).

O mamă adevărată nu-și părăsește niciodată copilul, chiar dacă este Fiul lui Dumnezeu. Plecat prin țară, să-și îplinească misiunea sfântă, Fecioara Maria Îl caută. Sfinții evangheliști relatează că, în timp ce Iisus învăța într-o zi în sinagogă, ea a venit să-L vadă. Sfântul Matei scrie că: „Încă vorbind El mulțimilor, iată mama și frații Săi (adică fiii lui Iosif pe care i-a avut cu soția sa, decedată între timp – n. n.) stăteau afară, căutând să vorbească cu El. Cineva I-a zis: Iată, mama Ta și frații Tăi stau afară, căutând să-Ți vorbească. Iar El i-a zis: Cine este mama Mea, și cine sunt frații Mei? Și, întinzând mâna către ucenicii Săi, a zis: iată mama Mea și frații Mei; că, oricine va face voia Tatălui Meu Cel din ceruri, acela Îmi este frate și soră și mamă” (Matei 12, 46-50), făcând, prin aceste cuvinte, pe toți credincioșii, fii ai Maicii Sale și frați ai Săi, dacă trăiesc așa cum ne învață El.

În clipa când Maica Domnului află din gura Fiului său că, ascultarea Cuvântului dumnezeiesc și împlinirea lui, formează între oameni o legătură mai puternică decât cea trupeză, I se alătură definitiv; a rămas în preajma Lui și i-a purtată de grijă cu dragoste de mamă. În jurul ei s-au adunat și alte femei evlavioase, dintre care, Sfântul Evanghelist Marcu menționează pe Maria Magdalena și pe Salomeea; despre ele, spune că, „pe când era Iisus în Galileea, mergeau după El și Îi slujeau” (Marcu 15, 40-41). Iisus a iubit profund și a respectat mereu pe

mama Sa, recunoscându-i cinstea pe care i-o aduceau oamenii. Sfântul Luca istorisește că, odată, când predica El, o femeie din mulțime a strigat: „Fericit este pântecul care Te-a purtat și fericite sânii pe care I-ai supt! Iar El a zis: Așa este” (Luca 11, 27-28).

Maica Domnului și-a urmat smerită Fiul până pe Muntele Golgota. Înainte de a-și da sufletul pe Cruce, Iisus o încredințează lui Ioan, ucenicul Său iubit, ca să-i poarte de grijă. Acest moment, Evanghelistul îl descrie astfel: „Stăteau lângă Crucea lui Iisus, mama Sa și sora mamei Sale, Maria lui Cleopa, și Maria Magdalena. Deci, Iisus, văzând pe mama Sa și pe ucenicul pe care îl iubea, stând alături, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău! Apoi, a zis ucenicului: Iată mama ta! Și, din ceasul acela, ucenicul a luat-o la sine” (Ioan 19, 25-27).

După coborârea de pe Cruce și îngroparea lui Iisus, Maica Domnului rămâne lângă mormântul Lui, cum scrie Evanghelistul Matei, că „acolo era Maria Magdalena și cealaltă Marie, șezând în fața mormântului” (Matei 27, 60-61). Apoi, „întorcându-se, au pregătit miresme și miruri; iar sămbătă s-au odihnit, cum scrie Legea” (Luca 23, 56). „După ce a trecut ziua Sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să ungă trupul lui Iisus... și au venit la mormânt” (Marcu 16, 1-4), dar „întrând, nu au găsit trupul Domnului” (Luca 24, 3). „Și, fiind ele încă nedumerite de acestea, iată doi bărbați au stat înaintea lor... și au zis către ele: De ce căutați pe Cel viu între cei morți? Nu este aici, ci s-a sculat” (Luca 24, 4-5), „dar, mergeți și spuneți ucenicilor Săi” (Marcu 16, 7). „Plecând ele în grabă de la mormânt, cu frică și cu bucurie mare au alergat să vestească ucenicilor Lui. Dar, când mergeau ele, Iisus le-a întâmpinat zicând: Bucurați-vă! Iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui și I s-au închinat” (Matei 28, 8-9) Deci, Maica Domnului a fost prima care a auzit din gura Îngerului vestea învierii Fiului său și L-a văzut înviat.

Învățătura despre Fecioara Maria, cuprinsă în Sfânta Scriptură, este cunoscută de toți creștinii și o păstrează cu evlavie și sfințenie.

CORVIN LUPU: ROMÂNIA 1989. DE LA REVOLTA POPULARĂ LA LOVITURA DE STAT

Petre CICHIRDAN

Deschid cartea lui Corvin Lupu și îmi citesc ce am notat pe prima pagină, ca să nu uit ce am văzut și am auzit la prezentarea acestei cărți, în 27 10 11, la Biblioteca Județeană: “Aici (zona dintre realitate și ficțiune-a umbrelor), numai cei tăcuți supraviețuiesc!”...și am navigat cu gândul la perioada dinaintea de 89, numită comunistă (neînțelegând niciodată, spre exemplu, de ce părintele meu, Dumnezeu să-l ierte, spunea întruna, privindu-l pe Ceaușescu la televizor și pe care îl aprecia: “românul? niciodată nu va fi comunist!...E hei, deștept cizmarul!”), și mi-am dat seama că, deși îmi exprimam pe față părerile ca nimeni altul (sigur, civilizat și argumentat), nimeni nu mi-a spus nimic vreodată, nu am fost împiedicat să plec în străinătate, chiar dacă, doar de puțină vreme fusesem făcut membru de partid...cu bilețele în față, pentru a putea răspunde la întrebările secretarului de partid. Am înțeles rapid, că sintagma respectivă (“criogenică”) se referea la perioada imediat următoare, când se puneau bazele noii democrații, care începea cu suprimarea prin crimă a celor care cunoșteau cât de cât realitate românească, subliniez, una dintre cele avansate către progres, din estul Europei și nu numai (nu am uitat programul TV de două ore, obsesia unui imn interminabil, enervant - la

început și la sfârșitul emisiilor, și pe care nu-l asculta nimeni; statul la coadă - la Hală - care stat, pentru unii, era și haios, călcând pe cei mai slabi în picioare; mă rog, alte mizerii mărunte, dar care, toate la un loc, totuși, au avut o justificare exactă: România a fost obligată în 10 ani, atunci, să facă ceea ce nu a făcut nici o țară în istoria umanității: să sfideze Marea Finanță! să nu aibă datorii! să împartă acțiunile, toate, în 1986! salariaților din

marile interprinderi, sperând să-i facă stăpâni în anul 1990; când, acest demers ar fi consemnat cel mai mare succes al socialismului “postcapitalist” (înainte de 1989, orice român instruit-și erau slavă Domnului, destui - ținea în “șah” o grămadă de străini, indiferent de domeniu, de colț de lume ;...acesta era potențialul României). Da, chiar așa! și atunci, acest demers a fost întrerupt, iar direcția pozitivă a fost răsturnată, și cu banane, și mere-mpăiate, și pui de la NATO (?-așa era zvonul!) România a fost condamnată să devină

din nou înapoiată! Din interior! ca și acum, când 50 la sută este împotriva unui stat, care se vrea mai bun!

*

Brr, ce frig: “aici, numai cei tăcuți supraviețuiesc”! Să ne-ntoarcem la carte, una semnată de Corvin Lupu și intitulată “România 1989-de la revolta populară la lovitura de stat”, și apărută în Sibiu, Ed. Tehno Media, 2010. O carte pe care am citit-o încet, concentrat, am notat, am verificat, am comparat cu ce știam și noi, și, în final, am decis că este una dintre cele mai bine scrise, și completă, despre Evenimentele din 1989, cum s-or numi ele, o carte care îl onorează pe scriitor, pe istoric!

Analiza este una de alură științifică; rareori, totuși, simțim un anume partizanat civic, pentru intelectuali, ușoară atitudine antimuncitorească-de!-specifică vremii (care însă a făcut victime în stradă, în perioada ante 2000, și cel mai grav, care excelează și astăzi, în fapte, ajungându-se la desființarea acestei categorii sociale-ajungând o rușine, care acum ne dăunează la toți...“rabota liubit durac”-cine iubește munca e prost!...toată lumea vrea să facă facultate și să fie doctor!).

Analiza sistemului, care reprezintă “Evenimentele” de la 1989, este pornită de la exterior către interior, astfel încât prima parte care ne întâmpină se intitulează: “Contextul internațional al evenimentelor din Decembrie 1989 - SUA și URSS au convenit asupra unei noi ordini mondiale”;

(continuare în pag.13)

MIHAI MIHĂIȚĂ - LOVIȘTE: UCENICII CUVÂNTULUI

Mihai SPORIȘ

Am amânat mult un cuvânt de răspuns, solicitat de Mihai Mihăiță la romanul său, apărut la Editura Fortuna în 2009. Descifrasem și cu ajutorul prefațatorilor pe scriitorul cunoscut și din alte frumoase ispravi și i le marturisisem cu sinceritate. Și eu încercasem cândva dezlegarea unor tâlcuri, din Cartea Cartilor și le făcusem publice. Îi spuseseam lovișteanului că în romanul *Ucenicii Cuvântului* reușește o literaturizare a textelor scripturistice cu o mare putere de sugestie, făcând din realitatea, foarte sintetic concentrată în versete, o trăire în tensiunea omenescului. Realitatea istorică, cuvântul - întrupare a dumnezeirii - se actualizează, prezent viu, cu participarea afectivă a cititorului impropriat prin simțirea lui, cu marile experiențe mântuitoare. Cuvântul devine prin rostire, în copacul vieții noastre cu atâtea ramuri, o poveste personală trăită cu tensiunea generatoare a sinelui mântuibil. Credeam că am spus suficient, însă niște evenimente m-au convins de contrariu.

Cineva, într-un anume context, încerca să definească ucenicul și ucenicia. Atunci mi-am amintit de ucenicia lui Mihai Mihăiță la ... ucenicii scripturii, într-un fel de supraucenicie, o privire de multe ori recurentă cu multe amplificări și cu noi sublinieri la sensuri revelate de înaintași. Cei doisprezece apostoli, purtători de cuvânt ai lui Iisus Nazarineanul, și ceilalți vreo șaptezeci de învățăcei, despre care aflăm ca au existat, au fost numiți ucenici. Ei au fost în preajma unui învățător, spre care au venit din propria convingere. Învățăturile și experiențele, prilejuite de fericita apropiere, le-a dat tuturor, și fiecăruia în parte, un sens. Sensul general nu i-a anulat ca persoane libere... Unul era ...Petru, altul Toma, altul Iuda, altul Ioan... Ucenicii aceluiși învățător își au propria trăire și lucrul este vădit de viața lor ca un raboj pentru cei de după. Povestea fiecăruia are unicitate, amprenta trecerii este pecete a firii lor. Când ucenicii își iau licența, adică duhul se pogoară asupra lor, ei înșiși devin propovăduitori, vindecători, adică purtători ai cuvântului, primit când erau ucenici, acum ca să lucreze cu el, să-i dea viață, după ce li s-a confirmat că au proprietatea semnificației cuvântului și conștiința puterii lui. Nu toti ucenicii devin calfe, cum nu toți școlarii, ori studenții își iau examenele, sau licențele. Știm că Iuda, cel care frecventase... la zi cursurile, nu va fi intrat în examen după ce își va fi vandut profesorul. Apoi ca și cel ce nu va fi fost ucenic, dar se pătrunsese de noua învățătură, va fi luat examenul cel mare, devenind : Apostolul Neamurilor, Apostolul Pavel.

Ce au devenit ucenicii cuvântului? Vorbim aici de Cuvânt ca despre Dumnezeu, Întrupatul în om. Au devenit apostolii, care au dus cuvântul, duhul primit pentru însămanțarea lui, ca o învățătură de la Maestrul lor, pentru viață, adevăr și cale. Unii l-au scris, cum au făcut evangheliștii și epistolarii Noului Testament, alții l-au propovăduit prin viu grai, uneori cu forța tunetului. În altare, în marile adunări publice ale obștilor, cuvântul înaripa gândul iubirii aproapelui, iertarea celui ce ți-a greșit... Mihai Mihăiță, în uzanța vremii cu o mare acumulare culturală, ucenicit pe lângă altare și fețe bisericești, pătruns de mesajul scripturistic, descifrat în sute de predici, trăiește literar, în chipul frumos al rostirii, vremea cu Învățătorul și ucenicii Lui, de atunci de când lumea se așeza în rostul cel nou al iubirii.

Un preot, cu vocea puternică, înrăurit de pr. Dumitru Balașa, eruditul cercetător al istoriei noastre, ne spunea la o ocazie, celor ce am avut șansa, deasemenea, să fi trecut prin preajma părintelui, numit Patriarh de Dragasani, în semn de respect, că este nepotrivită eticheta de ucenic, că parintele îi numea pe toti: copile! Să fi uitat părintele chemarea

Mântuitorului? Pe aceea cu: lăsați copiii să vină la mine!? Apoi să nu observe, el însuși un ucenic incontestabil al părintelui, că mulți dintre cei numiți copile (cum altfel, decât față în față, fiind?) îi vor fi confirmat ideile, chiar în contrasens cu linia oficială. Dovadă ca aceștia au făcut o ucenicie rodnică este faptul că ei vorbesc limba dascălului. Ar mai fi de remarcat învălmășeala celor ce vor să intre în grațiile unui Maestru, ori a celor ce vor să se știe ca ar fi putut fi, într-un orgoliu evident. Sigur, în mod cert că a existat o ierarhie între ucenici și acesta este făcută întotdeauna chiar de către învățător. El stabilește premianții și pe cei ce trebuie să ...repete anul. Lui Petru I se va fi spus să... pască oile, adică să întemeieze biserica creștină, lui Ioan îi va fi hărăzit ... să fie un fel de cronicar etc. Apostolii, cu toții absolvenți străluciți, au fost legitimați de reușita propovăduirii lor, dincolo de existența lor pamântească. Să avem răbdare, lăsând orgoliile și vântațiile la o parte, să se vadească ierarhiile și să renunțăm la pretenția de-a ne ridica monumente personale în timpul trecerii din lumea asta.

Observăm că ne luăm lumea în posesie atunci cand maicile ne dau trupul și acesta, vas, gol golul se umple încet ... într-o viață. În acest mare șuvoi ne punem vasul primit, cu toata zestrea lui și legitatea înstăpânită, să-l umplem cu cele noi. La această ulcică, cel legitimat învățător, trudește la ... temeiul fiului, cel născut să țina firea. Cuvântul, mereu pus

sămânța pentru întrupare, rodește, viața în sine, în acel prezent continuu. Învățătorul și ucenicul se află, în mod perpetuu, în scenă. Cuvântul, fapta și rodul coexista în triada lor subtilă. Esența scripturii, pusă în slova maestrului într-ale scrisului, pe placul nostru, devine rod nou, pentru o noua frângere a pâinii și o nouă vărsare de vin... Noul Testament, Mihai Mihăiță - Loviște,

Ucenicii Cuvântului, vin către cititorul din fiecare, iar acesta re trăiește cu simțirea în stare de veghe, modelul omului, care li s-a dat prin cuvânt. Ne minunăm în fața lucrurilor din natură și de toate cărțile bibliotecilor, uitând aproape mereu să slăvim creatorul pentru că nu lucrul creat ci autorul acestuia este vrednic de cinste. Meșterul truditor este cel ce se revarsă cu energia creației, cu harul priceperii sale și poartă raspunderea adevărului inculcat în operă. Ucenicul devenit meșter are în el cuvântul, sădit la vreme de învățător, atunci cand acesta îl alintă cu... copile! Apoi nesfârșirea se ține cu fiul, care devine tată, sa pună temeiul cuvântului urmator.

Ucenicii Cuvântului se înscrie într-o unitate tematică, lucrării: *The Ministry of Healing*, apărută în limba română la dorința Reginei Elisabeta a României, cea care o va și prefața. *Vie Impărația Ta!* Este cuvântul acestei iubitoare de cultura, unde își motiva fapta: sunt sigură că influența acestei cărți va îmbunătăți relațiile dintre oameni și va învăța neamul românesc la o viața mai sănătoasă și mai curată. Cartea autoarei Ellen G. White, reeditată în 2009: *Secretele fericirii și ale sănătății*, București, Imprimeria de Vest, descifrează scriptura, dându-ne-o, vieții noastre. Un adevărat ghid practic, scris pe înțeles, cu multă frumusețe, pus de accord cu descoperirile științifice, se plaseaza dincolo de ficțiune, în spațiul experimentului cotidian, al realității simțite și al nădejzilor omului credincios. Continuarea lui Mihai Mihăiță, merge în ficțiunea trăirii temeiurilor, puse de Mântuitor. Sub epicul romanului suntem prezenți sub măslinii antichității.

Suntem martori ispitirilor din deșert, la vindecările minunate, la cina de taină, priveghem în Ghetsimani, luptându-ne și noi cu somnul, asistăm la judecata fiului omului, la răstignire și ne minunăm de faptul învierii etc. Trăim cu intensitate istoria actului suprem al mântuirii noastre.

Într-o ieșire din firul epic, autorul *Ucenicii Cuvântului*, invocă faptul că după apostolii lui Iisus vor veni și... vor învăța răspândiți în toate colțurile pamântului, lucrând fiecare singur, dar cu aceeași râvnă (...) se vor numi Michelangelo, Shakespeare, Goethe, Cervantes, Bach, Dostoievski, Tolstoi, White, Steinhardt, Malantrucco...La aceștia adăugăm, alături de multi alți, pe Pappinni, Constantin Brancuși, Dumitru Balașa, Mircea Vulcanescu și pe toți academicienii, Academiei de sub pământ, martirizați ca apostolii, pentru credința lor statornică. Observăm aici o recurență, un fără sfârșit, propriu tradiției românești despre nemurire, venind dinspre stramoșii nostri, zalmoxienii, precursori ai creștinismului. Totul pare un copac imens - pomul vieții, desigur! - din care fiecare ram își desfășurează ramurile, fără a uita trunchiul și rădăcinile adânci, fără a conteni cu un nou frunziș, puzderie de vieți sub soarele dător de lumină.

Ce se întâmplă după desprinderea frunzelor de ram? Atunci, când în toamna vieții cade bruma argintie pe pleoapele obosite, ori când abrupt, nefiresc, vara, primavara furtunile răvășesc pădurile, întemnitand frunzele, încă verzi? Ceea ce s-a topit molcom, în firescul tuturor plecărilor anunțate, sau anticipate, ne mângâie și ne tânguie, aducere aminte. Când ruptura este violentă rănile sângerânde ne dor și căutăm, neimpăcați cu starea, remediul. Strigăm dreptate, uneori chiar răzbunare, nu lăsăm somnul să se așeze blestem nemântuit peste păcate nespovedite. Nu vrem să uităm! Viața netrăită până la capăt, curmată fără judecată, își cere explicația și dreptul la memoria semenilor. Nu ne razbunați! Par a spune frunzele spulberate. Nu ne uitați! Icnesc de durere sub biciul călăilor. Pentru viața voastră liberă este moartea noastră, dacă nu ne pierdeți firul! Nu ne uitați, ca să puteți reînoda firul, dacă acesta va fost rupt în nopțile crâncene de potrivnicia dintotdeauna, ai firii.

Lungă a fost tăcerea frunzelor (vezi și... tăcerea mieilor!) spulberate de ispititorul Satana și mulți sunt cei ce au trădat pentru o bucată de pâine, ori pentru arginții trădării. Au apărut și proorocii mincinoși ai atâtor propagande cu raiurile lor măsluite. Mulți, foarte mulți au rătăcit calea, dedulcindu-se la prea plinul cămărilor într-o paradoxală lume saracă și pustiită sufletește. Uneori chiar gura le-o ia înainte, venind cu anateme gratuite. Noroc cu mințile mari ale neamurilor, ivite prielnic, și cu puterea lucidității lor.

Salutăm cuvintele aduse la timp de la învățator să ne fie de învățatură și de liber arbitru. Vremea trecută, ne judecată bine, își poate prelungi blestemul prin neasumarea greșelilor. Așa se face ca după simulacrul de proces al comunismului, act formal, instituțional, în care călăii au fost exonați, prin ... vina condamnaților pe nedrept și rugămintea acestora să nu fie răzbunați. Ei, păcătoșii, cu păcatele nemărturisite, se bucură de prezumția de nevinovație, cu sângele crimelor pe mâinile lor, ba chiar își asuma marile realizari ale chinuitului lor popor. Cât cinism, să-ți fie plătit și acum serviciile înaltele trădări! Ce este de făcut acum, când semnele ne vin de peste tot și ne lămuresc că nu ne putem izbăvi de minciună, decat prin adevăr? Unde-l gasim? Cum ieșim din păcatul, ca o boala aparent incurabilă? Adevărul ascuns este acolo unde a fost dus, cu bună știință, și unde este păzit cu strășnicie de potrivnici, cameleonii tuturor vremurilor cu culorile lor schimbatoare. Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane! Striga cândva Radu Gyr! Tara din adanc era invocată în fața călăilor de Mircea Vulcanescu. Mai nou, într-un eseu inspirat : Indrazniți! Din Dan Puric

despre Omul Frumos ni se sugerează să coborâm sub pamânt, evident simbolic. Așa am îmbrățișat ideea restaurării memoriei și să ne amintim idealurile unor luptători anticomuniști, în proiectul inspirat de Petre Pandrea: Academia de sub pamant. Să coborâm în fața altarului bisericii Sfantul Gheorghe (dar și Sfanta Varvara!) aflată în salina de la Ocnele Mari, și să cinstim ca academicieni, pe cei martirizați pentru credința și ideile lor în perioada prigoanei roșii. Față de oficierea parastasului din salină, dedicat preotului Dumitru Balașa, există un reproș, consemnat de un mare iubitor al părintelui (Centenar Pr. Dumitru Balașa (1911-2011) pag. 124). Se spune acolo: Anul acesta am înțeles că toți cei ce-l iubesc pe părintele vor să-l coboare în ocnă (...) Oameni buni, prieteni ai parintelui Balașa, ce faceți este o blasfemie! Este un punct de vedere pe care îl respectam, dar vedem

lucrurile altfel. Consemnăm aici gândul lui Dan Puric din cartea menționată, citând de la pagina 154:

„S-a stins becul nr.2! răcni apoi paznicul. Și temnița se umplu de tristețe. Mai murise un Om Frumos. Căci toți știau că așa erau denumiți: „becuri”. Da, așa era în iadul de la Sighet. Toți deținuții erau „becuri”.

„S-a stins becul nr.2, nr.3!, răcni din nou plutonierul” apoi s-au stins și alte „becuri”, la Aiud, la Pitești, la Târgu-Ocna... (Ocnele Mari s.n.), tot becuri și becuri, adică lumini de oameni, de a rămas țara asta pe întuneric! Iar acest „întuneric” a fost pântecul hidos în care s-a zamislit „omul urât” de azi. Porți, lanțuri și lacăte ferecate peste acest iad, mormânt viu al Omului Frumos! Îndrăznește, nu-ți fie frică! Îmi șoptește inima lui Cristos din mine. Îndrăznește, coboară, fiul meu, în iadul acesta și

trezește-ți fratele –Omul Frumos! Îndrăznește, că eu i-am zdrobit lanțurile și i-am ucis moartea!... El doar doarme.”

Să conchidem că recuperarea credinței și a luptătorilor tuturor timpurilor, în apărarea firii, trece prin ucenicii devotate, consecventă cu firea-ne de demult și neostoire a cercetării lui Dumnezeu, izvorător de viață adevărată. Truda neîncetată, smerită și starea de trezvie ne țin neabatuți pe cale. Rătăcirile vremelnice au și drum de întoarcere, numai prin asumarea personală a adevărului despre lume. Mihai Mihăiță-Loviște ne-a dat un motiv în plus să avem tenacitatea Omului Frumos, să fim înțelegători la spusele confrăților noștri, cârtitori la faptele noastre, dezinteresate, respectându-le libertatea arderilor incandescente.

MIRCEA CEL MARE

Călin MATEI

Anul acesta la 23 septembrie (2011) se împlinesc 625 ani de la urcarea pe tron a lui Mircea Basarab, numit “marele Jo(an) Mircea Voievod” de către strănepotul său, Radu cel Mare și “Mircea Voievod cel Mare” de Matei Basarab.

În epoca modernă aveau să-l numească “Mircea cel Mare” B.P.Hașdeu și A.D.Xenopol întâii noștri istorici de talie și celebritate internațională.

Au trecut șase secole și un sfert de când, sub conducerea lui Mircea cel Mare, românii au pășit pe scena istoriei universale, jucând un rol pe care avem datoria să-l facem cunoscut, mai ales atât propriilor noștri conaționali, cât și celor care, peste hotare, se întreabă cu privire la rolul nostru în istoria continentului, și-și făuresc un destin solidar în cadrul Uniunii Europene.

Este rolul de scut de apărare a Țării Românești, a tuturor românilor în fața expansiunii otomane - deci și scut al creștinătății, al ortodoxiei noastre - ce reușise să aducă Peninsula Balcanică la un teritoriu vasal și începuse deja să-l transforme într-o parte constitutivă a imperiului ce se va întinde curând pe trei continente.

Întemeietorul acestui imperiu, sultanul Baiazid I supranumit “Fulgerul” și-a exprimat dorința de a-i întinde hotarele și peste Peninsula Italică și de a da calului ovăz pe altarul bisericii Sfantul Petru, după care ar fi făcut din Cetatea eternă capitala acestei noi împărății islamice revărsate peste Europa după cea arabă, stăpână opt secole peste Peninsula Iberică.

Baiazid a fost, însă, constrâns de domnul Țării Românești și de puterea de luptă și jertfă a oștenilor lui să renunțe la acest vis, lăsând strănepotului său Mahomed al II lea doar gloria de a intra călare în Sfânta Sofia și de a-și instala capitala în noua Romă bizantină.

Cu Mircea cel Mare începe acea confruntare de aproape jumătate de mileniu încheiată sub zidurile Plevnei în 1877 și în deceniul căreia nici Baiazid și nici vreunul dintre urmașii săi n-au reușit să împingă peste români hotarul strămoșesc pe vecie de sabia biruitorului de la Rovine.

Cel mai frumos și cavaleresc omagiu adus biruinței lui Mircea cel Mare de la Rovine, marele istoric turcolog Kemal a spus: “era cel mai vestit dintre principii țării ghiaurilor ce erau în vremea sa”

Într-o cronică germană scrisă în latinește, istoricul Șerban Papacostea descoperă concluziile lui Johaun Heidenberg, care, istorisind batalia de la Nicopole, scria: “Cum s-a iscat cearta între principii, care dintre ei să preia conducerea asupra celorlalți, părerea lui Sigismund a fost că trebuie numit în frunte unul dintre cei care să fi cunoscut moravurile și obiceiurile dușmanilor și să se fi luptat înainte cu ei. Și de aceea l-a numit comandant al oștii pe principele Țării Românești, bărbat viteaz, activ și puternic, care lup-

tându-se în mai multe rânduri cu turcii a triumfat în chip glorios asupra lor”

Este pentru prima și ultima oară când un conducător al românilor este propus spre a conduce o armată ce reprezenta, în acel moment, însăși solidaritatea europeană în fața asaltului puterii asiatice a osmanlăilor.

Aceasta mărturie consemnată înainte de sfârșitul secolului al XV-lea dovedește amploarea și trăinicia gloriei europene a domnului nostru român, Mircea cel Mare, atât la aliații creștini cât și la adversarii lui otomani.

Cu toate că personalitatea și însemnătatea forțelor sale domina întreaga noastră istorie medievală cu toate ca el a domnit, așa cum observa B.P.Hașdeu în 1873 în Istoria critică a românilor peste o Țară Românească mai întinsă decât România din acel moment al domnitorului Carol I, și cu toate ca Grigore Alexandrescu și Mihai Eminescu i-au închinat două dintre capodoperele literaturii noastre “Umbra lui Mircea” și prima parte din Scrisoarea a III a, figura celui ce-și așteaptă învierea de apoi în ctitoria sa legendară de pe malul Oltului este încă departe de a fi percepută și recunoscută în adevăratele ei dimensiuni, nu numai naționale, ci și internaționale. Iar Mănăstirea Cozia nu a devenit încă ceea ce este Putna lui Ștefan cel Mare: “un izvor neseecat de încredere în sine și de tărie sufletească pentru întregul neam românesc”.

Dar în zilele noastre progresul adevărului istoric - așa cum se exprima însuși Titu Maiorescu - deloc ușor și lipsit de sinuozități, susținătorii lui, de la contemporanii lui Mircea și până la Mihai Eminescu, au văzut în cel ce se odihnește la Cozia, ale cărui fapte continuă să fie urzeala întregii noastre istorii până astăzi, un învingător glorios, un diplomat de geniu, un ctitor de țară pentru veșnicie și un scut al Europei.

Personalitatea și domnia lui Mircea cel Mare au însemnat, așa cum s-a pronunțat răspicat Dimitrie Cantemir, pășirea românilor în istoria universală. Pentru prima oară ei au jucat atunci un rol european.

A fost nevoie să treacă 90 de ani de la primul curs închinat de Dimitrie Cantemir marelui domn pentru ca un alt istoric român, Ioan Aurel Pop - reprezentant în Clujul de azi al glorioasei tradiții create de Alexandru Lăpădatu, Ioan Lupoș, Ștefan Mateș, Ștefan Pascu și mai ales David Prodan, să nu șovăie să scrie că Mircea cel Mare prin rodnicia și lunga lui domnie a oferit țării sale un prestigiu fără precedent și

o întindere teritorială maximă pentru secolele XIV-XVI.

Dar de ce să nu recunoaștem că, din păcate, toată istoriografia românească și străină deopotrivă, cu Dimitrie Onciul - însuși, a contribuit să găsească caracterizări de orice context și să îngrămădească în schimb un munte de aserțiuni contrare, făcând din marele domn un înfrânt la Rovine și un fugar repus pe tron de oști străine, un vasal al trucilor și al ungarilor, iar la sfârșit un îngenunchiat plătit de bir în fața lui Mohamed I, domnind peste o țară lipsită de ceva din cele două mari înfăptuiri ale sale: Dobrogea.

Istoricii români, din ce au scris timp de mai bine de un secol după tipărirea în “Convorbiri literare” a Scrisorii a III - a (pe cei străini nu are rost să îi punem la socoteală) nu au dat dreptate celui mai mare dintre ei care a fost și rămâne în epoca modernă, Eminescu. Dimpotrivă s-au contrazis astfel încât pe lângă poemul ce a ridicat pe domn și lupta de la Rovine la proporția de “mituri fondatoare” ale conștiinței de noi înșine, cuvintele așternute de pana gazetărească română, și după 134 ani cele mai cuprinzătoare și mai înalțătoare de nimeni ajunse încercarea de a “exprima adevărul”: Mircea I, acest prototip luminos și al artei razboinice și al celei diplomatice la români n-a gândit toată viața lui decât la menținerea neatârnării

Cuvinte ce și-au gasit ecoul abia mai bine de un veac sub pana aceluiași istoric citat înainte. Existența raporturilor feudalo-vasalice între state (mai ales în relația cu Ungaria) larg auzite în epocă, nu l-a împiedicat niciodată pe voievodul de la Argeș să se considere pe sine și să fie stăpânul unei țări independente. Această țară el a păstrat-o neștirbită până la moarte, lăsând moștenire urmașilor o zidire ce se va dovedi capabilă să înfrunte - a spus-o tot Dimitrie Onciul- toate furturile istorice până azi.

Pe domnitorul Țării Românești Mircea cel Mare (1386-1418) unul dintre cei mai renumiți conducători ai poporului roman din perioada medievală a istoriei acestuia, trebuie să-i fie mai profund cunoscute faptele de glorie și eroism de profunzime apărută cu toate forțele și posibilitățile, fapte în toată splendoarea lor, de către cât mai mulți dintre noi cei de azi și de mâine. Căci aducerea în mintea noastră a astfel de fapte, de momente ale trecutului românesc, are să fie un stăruitor îndemn ca să urmăm exemplul înaintașilor care au trudit din răspunț pentru apărarea, neștirbirea hotarelor, binele poporului și înflorirea patriei noastre.

Pentru adâncirea studiului asupra faptelor mareșale ale lui Mircea cel Mare recomand cu toată insistența cititorilor și iubitorilor de istorie a neamului nostru să citească cartea de curând aparută la editura Roza Vânturilor București 2009 intitulată: “Mircea cel Mare scutul Europei” și a antologiei ce va apărea peste câteva zile la Vâlcea intitulată “Mircea cel Mare”, autor, Călin Matei.

Fănuș Neagu, Alexandru Dița, Virgil Joița

...DE LA CAZANELE MICI PÂNĂ ÎN DELTA DUNĂRII

Gheorghe SPORIȘ

Una trecută am fost invitat să fac parte dintr-o Lechipă internațională de jurnaliști din turism, constituită pentru "Promovarea și dezvoltarea turismului transfrontalier de-a lungul Dunării în România și Bulgaria.

Continuarea rutei pentru biciclete de-a lungul Dunării de la Budapesta până la Marea Neagră: "Danube Velo route", este o binecunoscută destinație pentru bicicliști și turiști, recunoscută oficial ca parte a "Eurovelo route No. 6", care începe de la Marea Adriatică și ajunge la Marea Neagră".

Ultima etapă, ce cuprinde Bulgaria și România, de la Cazanele Dunării până în Delta, reprezintă un segment "negru" pe hartă lipsit de informații bine structurate în ce privește zona transfrontalieră, cum ar fi de exemplu: posibilități de cazare, catering, agenții de turism, transport pe apă, posibilități de închiriere de bărci și biciclete etc. Scopul nostru precis a fost cel de "culegerea de informații despre diverse oferte de turism". Întregul periplu dunărean efectuat, pe uscat cu autocarul și bicicletele, iar pe apă cu vaporul și caiacele, de echipa de jurnaliști formată din 22 de persoane: germani, austrieci, unguri, români și bulgari, a durat 10 zile împărțite în mod egal pentru fiecare țară aflată în program (România și Bulgaria). Întâlnirea participanților și prima conferință de presă a avut loc la Hotelul Continental din Dr. Turnu Severin, unde gazdele au organizat o seară românească de bun venit oaspeților participanți la acest turneu. Startul, în această inedită "aventură" dunăreană, s-a dat din fața celebrei sculpturi în stâncă ce-l înfățișează pe regele dac Decebal ("DECEBALOS REX - DRAGAN FECIT" – realizată în decursul a 10 ani – 1994-2004, de o echipă de 12 sculptori-alpiniști, la comanda lui Iosif Constantin Drăgan. Întreaga lucrare la costat pe ctitorul ei un milion de dolari.), care stăjuiește, de pe malul românesc al Dunării, Golful Mraconiei (Dubovei). De aici, o parte dintre participanți au plecat pe biciclete, alții pe apă în caiace, iar cei rămași și-au continuat drumul cu autocarul până la Orșova unde au fost vizitate vestigiile orașului și Mănăstirea "Sf. Ana", aflată pe dealul ce străjuiește orașul. Seara și trecerea peste noapte au fost petrecute la "Steaua Dunării" din Eșelnița.

A treia zi s-a plecat spre Portul Cultural Cetate, unde, pe traseu au fost vizitate, Hidrocentrala de la Porțile de Fier, orașul Drobeta Turnu Severin și Insula Șimian, cu ale sale vestigiile istorice, aduse aici de pe fosta insulă Ada Kaleh. Aceasta din urmă, odată cu apariția lacului a fost acoperită de apă ca și vechiul oraș Orșova. La Cetate – unde urma servirea prânzului, la "Conacul" poetului Mircea Dinescu, s-a ajuns cu destul de multă întârziere, fapt ce a condus, spre avantajul meu, la contactarea grupului de jurnaliști aici și nu la Calafat.

Cetate – Calafat, via Maglavit

La ora unu fără un sfert am pornit din cartierul Craiovița Nouă spre Calafat. Până la Calafat, din Craiova erau de parcurs 87 de km, pe care trebuia să-i facem în aproximativ o oră. După cum era drumul, cam cu multe onduleuri, nu-mi prea venea să cred că-l parcurgem în timpul rămas limită. Am luat legătura cu șeful grupului, care venea cu autocarul dinspre Drobeta-Turnu Severin și mi-a spus că, ei mai aveau de parcurs vreo 40 de km până la Cetate... la "Conacul lui Dinescu" și numai după aceea urmau să sosească la Calafat! Aflând că mă aflu undeva pe la jumătatea traseului spre locul de întâlnire, mi-a recomandat să mă abat din drumul spre Calafat și să ne întâlnim la Cetate, unde trebuie să servim masa împreună. După câțiva kilometri parcurși pe drumul spre Cetate, undeva pe traseu, am pătruns printro-

poartă care marca intrarea pe o proprietate privată. Ajunsesem pe moșia Conului Mircea. În fața noastră, pe aleea largă ce-și croia drum prin vegetația aproape uscată de secetă, la mică distanță în fața noastră, rula, în aceeași direcție de mers, un autocar de culoare albastră... Am ajuns la Conacul Conului Mircea aproape în același moment cu autocarul bulgăresc, care transporta grupul de jurnaliști după care "alergasem" de când se făcuse ziuă. Nici nu coborâseră bine toți ocupanții elegantului mijloc de transport, pe platoul din fața portului când domnul Dinescu – proprietarul și poetul celebrei poezii „Când moartea citește ziarul”, ne-a întâmpinat cu urarea de bun sosît în curtea Conacului de la Cetate. Grupul „hoinarilor”, din care, de acum și eu făceam parte, aflându-se în foarte mare întârziere, imediat s-a luat loc la masă. Cele două fileuri, așezate la umbra falnicilor arbori din curtea Conacului, aranjate ca pentru înalți oaspeți, ne-a primit cu platouri mari încărcate cu tot felul de aperitive, ulcele cu țuică și cani pline cu vinuri alese, de la galben-auriu la roșu închis, produse din strugurii podgoriilor de aici, de la Cetate. Poetul, personal s-a ocupat de fiecare oaspete în parte pentru a nu lipsi nimic. Mojoritatea bucatelor și băuturilor servite, au fost produse în ferma de la Cetate. Pregătirea preparatelor s-a făcut în bucătăria proprie de către maestrul bucătar – poetul Mircea Dinescu. Spre finalul acestei ceremonii gastronomice, așa cum se poartă la casele mari, s-a ciocnit câte o cupă de șampanie, s-au schimbat impresii și a fost vizitată expoziția-muzeu din incinta Conacului. La despărțire, ospitaliera noastră gazdă, poetul-bucătar-ospătar, Mircea Dinescu, s-a întreținut cu aproape fiecare dintre membrii grupului, care la rândul lor au promis că, mai devreme sau mai târziu, se vor întoarce la Cetate. Din câte-am înțeles de la noii mei parteneri pentru viitoarele 8 zile ce aveau a urma, că din cele două zile petrecute până aici, la Cetate au fost cel mai bine primiți! Era ultima masă servită pe pământ românesc, în această

primă etapă, urmând ca de aici, timp de 5 zile, totul se va petrece dincolo, pe celălalt mal al Dunării, aflat pe teritoriul bulgăresc.

Drumul spre Calafat l-am făcut cu autocarul până în satul Golenți unde, o parte dintre membrii grupului, printre care mă aflam și eu am coborât, pentru ca, în continuare, distanța de cca. 6 km până-n Calafat să o străbatem pe biciclete.

«Pe traseul parcurs până aici, drumul a trecut și prin celebrul Maglavit al lui Petrache Lupu – un cioban analfabet, ce i s-a dus vestea în lumea de atunci că "la întâlnit pe Moșul", adică pe Dumnezeu și că, în urma acestei întâlniri, el fiind surdo-mut,

poate să audă și să vorbească, înzestrându-l cu puteri de prevedere și precizie a multor fapte și întâmplări ce aveau să urmeze, și care, s-au și adevărat – satul său "redevenind centrul spiritual al lumii". Veneau credincioșii, de pe ambele maluri ale Dunării, să-l vadă pe Petrache de la Maglavit și minunile lui. Tot satul, până la această întâlnire cu "Moșul", îl știa surdo-mut! ...

Prin 1938, cu banii de pe vânzarea a două oi, a plecat la București (singura lui ieșire din Maglavit), la "Târul Moșilor" și cu această ocazie (nu se cunoaște exact scopul plimbării la capitală și întrevăderea de la Palat, fiind ținută secret până după dispariția sa, în anul 1994), a fost în vizită la Palat, unde a fost primit de Regele Carol al II-lea și pe lângă altele... legate de nefasta legătură cu amanta sa –

Elena Lupescu, i-ar fi prezis "că într-o zi va cădea pe pământ o stea care va arde cu foc la răsărit și la apus, la mijloc vor fi cărbuni și jar și vor veni dureri grele, care nu vor fi înlăturate dacă lumea nu se va trezi moral...". Mai târziu, după instalarea regimului sovieto-comunist "Petrache Lupu a fost întrebat la

interogatoriu dacă a fost surdo-mut, cum s-a vindecat, ce-a spus el la lume și cine l-a pus să vorbească. Le-a răspuns că toată lumea din sat știe că nu putea să vorbească și să audă până nu i s-a arătat Moșul și i-a spus ce să spună la lume. Râzând, unul dintre ofițerii anchetatori l-a întrebat unde este steaua căzută din cer asupra României. Petrache Lupu i-a răspuns arătându-i steaua roșie comunistă pe care

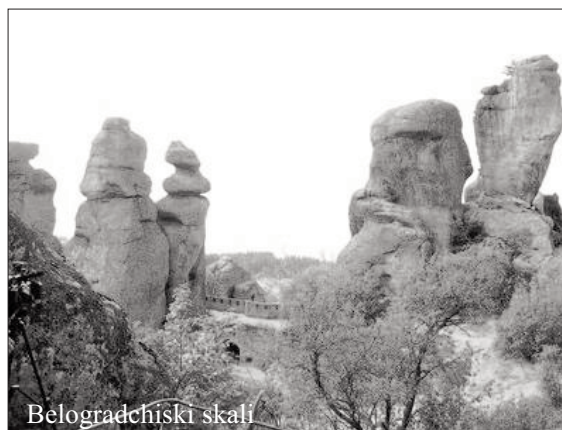
o purta pe chipiu și pe umeri, spunându-i că aceasta era steaua pe care a anunțat-o el că va veni."»

Evenimentul se petrecea pentru prima oară în viața mea când urma să încalec o bicicletă de curse.

Dintre toate bicicletele coborâte din mașina care le transporta, am ales una model mai vechi – marca Peugeot, care se vedea că fusese intens folosită și

care mi s-a părut a fi mai potrivită pentru mine. Mai toți partenerii mei de ciclism și-au ales biciclete, vizibil mai aspectuase, care, pe parcursul periplului nostru, s-au dovedit că nu au fost atât de strălucite pe cum arătau, în comparație cu bicicleta aleasă de mine – realmente un "jaf", pe lângă celelalte și care s-a dovedit a fi fost printre cele mai bune, nefăcându-mi nici-un fel de problemă pe întregul parcursul celor peste 150

km rulați. Maistrul mecanic – instructorul specialist – fost ciclist de performanță în lotul național de ciclism al Bulgariei, ne-a verificat bicicletele și ne-a instruit pe fiecare cum trebuie să schimbăm vitezele și cum trebuie folosite frânele – mai ales frânele, urmând ca traseul ce aveam al parcurge până la sosirea în fața Primăriei din Calafat, să fie mai mult în coborâre și cu unele curbe. Era și o nouă experiență în ce privește folosirea unui asemenea model de bicicletă, față de un "mountain bike" – folosit de mine acasă, și care, ca mărime este doar de trei sferturi față de cea de curse, care este una normală și urma să mă obișnuiesc cu ea. La aceasta, se mai adăuga și poziția de stat pe ea,

(continuare în pag.11)

GIGI POȘIRCĂ

NOSTALGIE

Nu mai trec la mândra dealu'
Cu-n buchet de rozmarin
Portbagajul să-l am plin,
Și un pic, din ce-are calu'

DILEMĂ

M-am certat cu un vecin
De ce beau mereu la vin
Pe picioare mă țin bine,
Gardul lui, vine spre mine!

DEMOCRAȚIE

Nu-l mai duc să se adepă
Să-și ia gândul de la mei
Calul umblă după iepe,
Eu, mă țin după femei

GHINION CU VECINA

Când butoiul i-am golit,
M-am trezit învinuit,
Că fecioru-i, și al meu;
Are vin în ADN-eu

COFENSIUNEA UNUI STUDENT

De-o lună beau, de gard mă țin
Nici nu mai știu care e plata
Golesc întruna sticlele cu vin
De vină nu-s eu, e prostata!

Și cânt și joc, urechile îmi ard
Uscată-mi este beregata
Mai dați-mi vin, mai dați-mi Șard
De vină nu-s eu, e prostata!

Jidvei beau de dau pe spate
Că bani îmi dă sârmanul tata
Mă știe-n Cluj la facultate
De vină nu-s eu, e-prost-tata.

Paul Stănișor și compania la Moș Nicolae

DEȘERTUL DE LÂNGĂ GOLF

Constantin GEANTĂ

„O iluzie vegetală îmi brăzdează tentaculele. Simt palpitând o speranță albastră. Oh, laguna și luxurianta vegetație! Elefanții și rinocerii rătăcesc pe acel tărâm fără de vârstă. Din când în când, câte o fetișcană își trimite prin cântec dorul valurilor. Parcă revăd imensele savane. Dar timpul se succede în milioane de Abba și iată gondolele lunecând pe absența cenușie a înserării. Obosiții pescari își strâng plasele, iar bieții pești se zbat în încorsetarea năvoadelor. Revăd aisbergurile și pe limfaticii urși care își poartă indolența prin infernurile albe.

Nu de multă vreme păsările de fier au înlocuit zburătoarele ancestrale și de cele mai multe ori frații mei derutați în borul către eterul făpturilor ra, sunt anihilați în rezervoarele cu combustibili lichizi. Câteodată și benzile de bazalt îmi derutează amicii plecați în expediția florilor. Dar, ce vină au ei pentru faptul că absorbiți de plasma lor celulară, ca prin hipnoză, carbonizăm acele făpturi hâde.

Lumea mea este o imensă pepinieră de energie. De mult încercăm să interceptăm lumea bipezilor, pentru a le transmite mesajul armoniei întru dragoste al făpturilor inteligente din cosmos. Ei nu percep nici muzica astrală, nici unele fenomene legate de premoniție sau comunicări extrasenzoriale.

Oh, paradisul algelor și imensele păduri de corali! Nici peștii abisali nu au reușit să ia legătura cu bipezii. De, ce să-i faci, este foarte greu să stabilești contacte veritabile cu ființele aflate pe o treaptă inferioară de evoluție!

Totuși voi încerca să mă transform eu în biped, pe măsură ce lumina își va spori intensitatea. Iar după ce le voi lăsa mesajul iubirii întru armonia universală, îmi voi continua drumul înspre lumea făpturilor ra.”

*

- Trebuie să ajungem la coordonatele

indicate de radar.

- Am înțeles căpitane!

- Sistemul de imersiune este reglat șefule!

- Vă rog puțină atenție! Avem de îndeplinit o misiune specială.

-Cum șefule, luptăm cu extraterestrii din Bermude?

- Remarca ta secundule, deși ironică, conține o doză de adevăr.

Un murmur a străbătut cabina comandantului submarinului.

- Cred că ați auzit de acele apariții misterioase?

- Desigur, au răsunat mai multe voci.

- O entitate maritimă, care după estimări de ultimă oră, are o dimensiune echivalentă cu masa a zece balene se îndreaptă către țarm, iar Amiralitatea a ordonat distrugerea acestui potențial dușman.

După o mică pauză comandantul a continuat:

- Astăzi vom folosi distrugătorul cu ultrasunete.

*

„Departate și aproape sunt noțiuni prin care ei definesc distanțele și prin care se rapotază la obiecte. Spațiul, se compune pentru ei din locurile unde își pot amplasa bazele militare. Pentru noi ekogoșii, care ne deplasăm prin fantele spațio-temporare, alta este imaginea Universului. Prin distorsiuni de câmpuri

pătrundem în mai multe dimensiuni, iar din timpurile paralele culegem informații prețioase, legate de diferite experiențe culturale. Trăind la nivelul rudimentar al vertebratelor neevoluate din punct de vedere psiho-cerebral, zone cum ar fi Bermudele sau Marea Diavolului sunt foarte periculoase pentru călătoriile lor. Când vor ajunge la nivelul psiho-tehnicii vor obține performanțe pe care acum nici măcar nu le bănuiesc.

Dar ce se întâmplă? O fluentă de unde îmi înfioară epiderma, iar transformarea în fință umană este blocată. Maestru, soția, strămoșii...ce se întâmplă cu aceste imagini? Oare subconștientul îmi joacă feste?”

„Descărcați torpilele sonice și

distrugeți monstrul!”

„Oare ce le-am făcut de ce mă atacă? Ca și sirenele suntem vânați și noi purtătorii mesajelor de pace ai altor lumi. Se pare că a fost uitată legenda Circei! Vrăjiți de propriile capacități rudimentar-tehnice, cu straturile deibele ale scoarței cerebrale blocate, descendenții reptilelor se ocupă numai cu vânatoarea...”

Esiki-Și a primit prea târziu semnalele de la Marele Ekogoș. Lovit de torpilele sonice, în ultimele momente ale existenței sale a trasformat forța vibrațiilor într-un cântec sublim.

Un vârtej uriaș a aruncat submarinul din adâncurile oceanului lângă un golf și a produs deturnarea tuturor torpilelor sonice. Efectul a fost catastrofal. Pe o suprafață imensă totul s-a descompus sub efectul vibrațiilor, totul transformându-se într-un deșert.

Făpturile ra s-au cutremurat asistând la cele întâmplare, iar Marele Stog-Ra, a zis:

- Degeaba încercă ekogoșii să contacteze pământeni, pentru că aceste ființe neevoluate nu știu decât să vâneze și să ucidă.

Altă ființă eterică a completat:

- Oare cum se poate comunica cu niște ființe instabile emoțional și care nu folosesc decât foarte puțin din capacitatea scoarței cerebrale?

Ecoul, mesajului în care s-a transformat ființa lui Esiki-Și a trecut din lumea făpturilor ra spre alte zone ale existenței cosmice:

„Ay, ay, ay...”

Piere totu` ce se naște
Unde locu` vântu-l paște.
Iar deșertul ca o apă
Toate gândurile-ngroapă.”

(Două picturi pe lemn de peichirdan)

CIVILIZAȚIE SUSTENABILĂ

Gogu RUSU

Corifeii aruncării omului simplu în prăpastia disperării, așează la baza glorificării gestului lor principiul exacerbării noului termen redescoperit: sustenabilitatea. Loviți în moalele glagoriei de grija impunerii unui viitor handicapat nației, construiesc din vorbe goale și pline de cinism nemuritor, pedestalul fericirii patriei. Alocațiile, pensiile, salariile și ajutoarele sociale, convenite sărântocilor, nu sunt sustenabile. Așcuțitul coasei guvernamentale trebuie să ciuntească orice brumă de venit în stare să înveselească agonia muritorului de rând. Numai așa prăpăditul de mâine n-o să arate ca un obez educat și sanatos, ci ca unul filiform și cu ochii scoși din orbite, din cauza foamei. Mersul său

balangănit și mâinile tremurânde, poate garanta că nu va mai striga lozinci antiguvernamentale, atunci când îi va trece, cumva, prin cap să protesteze, perturbând tihna țâfnoasă a ticaloșiei.

Citind în mațe de oaie steapă cum e musai să arate cultura de mâine a urmașilor, augurii diriguirii actuale a trebilor țării, mutilează sistemul de învățământ, închizând școli abia refăcute și modernizate, doar ca să concedieze mii de dascăli calificați. Odraslele lor, școlite, cu bani grei prin străinătăți, nu e cazul să fie umilite la inteligenție de cele ale "prostailor celoveci", rămase acasă cu buza umflată. Deprinși cu luxul confortabil pentru schimbarea "iubirii aproapelui" cu "uimirea" lui, acești știutori a toate și a nimic, stârnesc "lucruri nebune" spre a face de rușine pe cele

înțelepte". Sufletul lor înghețat își permite să îmbrace adevărul și frumusețea cu haina metaforei ori să-și ia libertatea exagerării nimicului, spre a naște și întreține conflicte prin locuri, unde, ele n-au cum să existe în mod natural. Hulesc în voie "omul gras" ca să propovăduiască dezinvolt pe "cel slab". Desfigurează realitatea din jur numai să strângă avere și bogății doar pentru ei și acoliții lor. Golesc fapte de anvergura majoră ca să-și câștige mai ușor libertatea propriilor trăiri. Ca profesioniști ai formelor pentru nimic, puțin le pasa că acțiunile lor împing spre desăvârșirea unei forme sociale a nebunilor, unde fiecare să se poată scărmana cu fiecare, pentru găsirea împăratului, plecat la vânatoarea de muște.

În locul unor prefaceri în stare să aduca o înnoire benefică țării, barbaria unor minți primitive, urzește planul societății viitoare sprijinită-n cârje. Asta da civilizație sustenabilă! În decadență.

Violeta Scrociob și compania la Moș Nicolae

ARTELE

SIMFONIA DE FULGI

E prima zăpadă...și ninge...e iarnă
Primul concert de la fulgi...pentru noi
Bilete n-avem, pleoapa cade în bernă
În sania iernii nu-ncăpem amandoi

Tot vrei să te-appropii și-aluneci frenetic
Ți-e pasul firav și nu poți să ajungi
Acest prim concert fără tine-i dramatic
Nu poți să mai simți simfonia de fulgi...

Îmi umblă prin plete, obraji, peste toate
Candva mă ninge palma ta...caldul tău
Curg vise din cer peste noi...sfârșimate
Și iarna ne cântă părerea de rău...

Ascult simfonia de fulgi...fără tine
Simt tristul din alb ca un plâns greoi
Liniștea iernii e numai suspine
La sobă iubito nu-i loc pentru doi

Nici drum nu mai e și ne ninge în ciudă
Sunt umbrele noastre pierdute prin ger
Se strigă-ntre ele...nu vor să se-audă
Colindu-i tarziu...devenit prea stingher

E doar întuneric...nimic...nici țipenii
Să strig n-am curaj...de ecou...de refuz
În liniștea nopții tu ești ninsul iernii
Eu sunt spectatorul, tu fulgul confuz

Se cântă iubito...afară...e cântec
Concert de adio...cu ton de jelesc
Rămân eu cu iarna să-mi fie descântec
Tu pleacă iubito...te du...te iubesc...

Dragomir Dragoș BĂLAN

Sculptură, lemn; Paul Stănișor

14 iulie 2011, zi memorabilă pentru mine. Reușesc să ajung la Tismana cu o excursie organizată de „Seniorii”.

Situată într-un peisaj mirific al Gorjului, mănăstirea Tismana are o istorie asemănătoare cu a Mănăstirii dintr-un Lemn. Pe locul actualei

La FORUMUL... unora

(după reuniunea din 8 Decembrie 2011, de la FCR)

Mihai SPORIȘ

lacul loc locuit
locatari tari vocal
pitici mici
la stat și sfat
cu voci mieroase
de somnoroase
solidari cu sinele
cată măslinile
îmbrodind pe alții
înălții

din nou
iar și iară
cioara vopsită
albă ispită
ascunsă-n colivie
nimeni să n-o știe
a lui X
fix cu pix
din primărie
vrea ad-hoc
primul loc
urgent aviz

fără... preaviz
o biată hârtie
de la cine știe
caută protecție
să dea lecție
ce mai tura-vura
iute semnătura
de la omul care
peste toți e mare
semnul lui
hotărâtor
voinea tuturor
c-așa-i în democrație

știe cine știe

dar ce scrie
pe hârtie
și ce vrea cu ea
x-ul nenea
doar el știe
și vreo doi
din prăvălie

ei piticii
miticii
vericii
ei învârt jucăria
primăria
prăvălia
și tipografia

pe Sfânt Ivireanul
pe Sisoie Soreanul
să vie banul
ăst an și la anul
să meargă prăvălia
voios primăria
în țara mea frumoasă
în care toate zău
merg bine rău
unde tocmeala
ploconeala
se știe se știe
ușa deschide
ochiul închide
bine să ne fie
în Democrație

POEZIA TANIEI NICOLESCU

Melania CUC

Poeme moderniste ca fond, așezate în matricea fastuoasă a unei elaborări-fluviu, imagini decupate dintr-un urbanism clar și redade cititorului în colaje cu vibrații de autenticitate creatoare clară. Cam așa ar părea la prima citire versurile Taniei Nicolescu, o poetă care se respectă și care nu scrie de dragul scrisului. Autentică în nuanță, cursivă în exprimarea poetică, Tania Nicolescu își poartă cititorul prin jungla de betoane, printre cazemate imaginare din care doar detaliul, umbra armelor sofisticate își arată forma fizică. Într-un exercițiu de alchimist modern, Tania Nicolescu rămâne încă tributară limbajului tehnicist, deși în profunziimea poeziei sale, feminitatea ca expresie a sensibilității umane transfigurează, apare ca o cerneală bună prin sugativă cotidianului ca și implacabil.

Timpul ca etapă prin ziua palpabilă, apoi gâlceava autoarei cu eul său, într-un fel de oglindă, sunt elemente interesante atunci când fac parte integrantă

dintr-un poem, și el, poemul își răsucește în volute, ființa-i. De la creaționism la evoluționismul darwinist, cu atingeri deliberate în sfera IT, devorând parcă elementele sistemului în care trăim, poeta trece cu o siguranță de sine admirabilă.

Ici colo, imagini pașnice, ca ilustratele de vacanță, spală liniștea de după momentul în care ai parcurs poemele cu accente destul de puternice pentru a-ți pune întrebări despre lume.

Nonșalantă, curgătoare în vers Tania Nicolescu este ceea ce este, o poetă îndrăzneată, un creator cu har și un destin pe care și-l construiește cu propriile-i unelte.

„După-amiază așa de șifonată purtată și răspurtată de la facerea lumii „, spune poeta la un moment dat, și recitind versul acesta, simți cum liniștea de duminică după amiaza, tihna aceea partiarhală, bătrână cât lumea, este chiar dublura, umbra poemelor care nu o dată sunt rebele ca niște adolescenți ce trag pe furis fumul din aceeași țigară.

Furtunoasă și atemporală, cu aplecări spre fața mai puțin „cercetată”, a lumii înconjurătoare, Tania Nicolescu explorează prin prestația-i poetică un spațiu existențial despre care cei care nu au darul vorbirii prin Poezie, ar

spune că, el, spațiul mirific nici nu există.

De la peisaje cu asfalt oglindindu-se în vitrinele înțesate de întâmplări jurnaliste, până la pilde extrase din amintirile unor fabule citite în copilărie, toate piesele de rezistență ale poemelor din acest volum, sunt clare, aproape palpabile prin mătasa subțire și de calitate a metaforei.

A citi poemele Taniei Nicolescu este ca și cum ai face calcule matematice. Nimic nu e simplu la prima privire, și trebuie să ai mintea limpede, inima liberă, pentru a citi și, dacă e cazul, pentru a reveni pe textul paginii de dinainte, pentru a te bucura din plin, de esența poemului. Ca și în viață, în poemele Taniei, nimic nu ți se oferă pe gratis.

Taina descifrării poemului, la Tania Nicolescu, este bivalentă. Autorul și cititorul trebuie să facă o echipă, să meragă pe text în aceeași direcție. Sigur, ca în toată arta modernă, și în poemele Taniei Nicolescu, fiecare dintre cititori în parte, își poate alege, extrage formele și nunațele de expresie cu care are clar, afinitate. Dar, dincolo de preferințele noastre personale, în materie de poezie, ceea ce scrie Tania Nicolescu este, cert, Literatură de calitate.

DE VORBĂ CU BRÂNCUȘI

Nicolița GHERGHINESCU

mănăstiri a existat o biserică din lemn de tisă, de unde i se trage și numele.

Aceasta este ctitoria părintelui Nicodim și este considerată cea mai veche din țară (1377-1378) sau printre cele mai vechi, dacă ne gândim că și cea de la Cotmeana a fost construită cam în aceeași perioadă.

Părintele Nicodim a fost trecut în lumea sfinților și moaștele lui se află într-o raclă din această biserică.

Dar până să ajungem la mănăstire ne-am oprit la casa lui Constantin Brâncuși,

la Hobița. Să nu uităm că era 14 iulie, iar 14 iulie este și ziua Franței. Așadar, să ne fi chemat Brâncuși la el să ne certe? Să ne certe că Franța l-a iubit așa de mult încât l-a primit și în timpul vieții, i-a primit și opera, pe care conducătorii României de atunci (1957) au refuzat-o; l-a primit și după trecerea în neființă! Rușine să ne fie! dar cui să-i fie? Este vinovat un popor că are conducători nepatrioți, neinstruiți, neiubitori de țară? ...Să ne fi chemat Brâncuși? sau ne-a chemat la casa lui din lemn să stăm de vorbă cu pământul care ne-a tot dat ce ne trebuie pentru a face o casă din lemn sau

din piatră, și nu numai atât... Lemnul, piatra și pământul (lutul) iau forme noi sub mâna artistului dăruit cu geniul creației. În ele ne recunoaștem propria viață; recunoaștem esența zborului, frumusețea omului, bucuria, tristețea, infinitul vieții și a bucuriei de a trăi.

Iată că, dacă foșnetul frunzelor, adierea vântului, lanul de grâu sau liniștea pădurii sunt ale tuturor puterea de a da o formă nouă lumii din jurul nostru aparține numai Artistului. Sau poate tot lui Dumnezeu care creează prin mâna omului.

Acesta să fi fost mesajul lui Brâncuși? Acesta sau poate altul, încă nedescifrat. Doar era 14 iulie.

Pe scurt, numărul trecut...

Ștefan STĂICULESCU

Dragă Petre, îți mulțumesc că mi-ai trimis pe firul eterului revista "Povestea Vorbei". Foarte bine clădită, alcătuită și interesantă ca tematică și conținut. Am citit-o și recitit-o, ca flămândul după cuvântul scris. Câteva mici și, zic eu, deosebite remarci de

băgat în seamă.

M-a emoționat pictura ta "Cina cea de Taină". N-o știam sau dacă mi-ai arătat-o vreodată a trecut prin memoria mea fără s-o memorez suficient. Dar de ce o semnezi, frate, cu prescurtarea SCP? Crezi că va ști un cititor din America, amator de artă ce dorește să achiziționeze această operă cu 20.000 de

dolari, cine-i SCP?

Interesantă cronică lui Mihai Sporiș, aș zice că-i dalidiană (de-a lui Salvador Dali), la volumul tău de versuri "Poezia, starea de veghe".

M-au încântat catrenele poetului Dragoș Bălan. Au ceva țandără din catrenele lui George Topârceanu. Reproduc din memorie: "N-am să mai iubesc, zisese/ Biata-mi inimă naivă./ Dar văzându-te pe tine./ A căzut în recidivă";..."Greu mi-i, dragă, fără tine/

Și te chem de-atâtea ori,/ Nu din zori și până-n sară./ Ci din sară până-n zori".

Colega profesoară Cap Șa publică un articol interesant și spune lucruri inedite despre Salvador Dali. Felicitări! Nu știam că MariNela, atenție!, nu Mariana, se mai numește și Belu. Fac o asociere îndrăzneată și colegială (sper să nu se supere Marinela): dacă Marinela te prinde-n... brațe, sigur ajungi la Belu. Ea are Cap are și Șa, ce-ai mai ...călători cu ea.

URMAȘUL LUI DRACULA

(roman)

Ion NĂLBITORU

Cap. XVIII Sub soarele strălucitor al Italiei
(fragmente)

Angelo simți ceva ciudat la această făptură angelică. Ar fi vrut s-o răpească, s-o iubească cu patimă și pasiune, să-i ofere drept „regalo” întregul soare strălucitor al Italiei! Dar această femeie plină de grație, cu trupul numai armonii care se unduia ca valurile mării în acordurile unei simfonii, fragedă și plâpândă, dezvolta o energie și o poftă de viață cu care te învăluia în vraja sa ademenitoare ca o fata morgana. Fascinat de senzualitatea și seducția acestei minuni feminine, plutea parcă pe aripile unui miraj pe cât de straniu pe atât de ademenitor la hotarul dintre realitate și fantastic. Narcisa era plăcută și vulnerabilă, dar în același timp invincibilă. Părea un paradox în întreaga-i complexitate.

Uneori credea că a luat-o razna, că acel complex este rodul propriei imaginații și al unei minți incitată de dorința nebună pentru amor.

Adesea, frământările nopții se transformau în coșmaruri confuze care în zorii dimineții se risipeau odată cu întunericul. Ca printr-un miracol, acea nebuloasă din creierul său se destrăma la micul dejun când Narcisa îl întâmpina cu un surâs primăvăratec.

- Scumpa mea, am să rog un pictor să-ți schițeze pe pânză acest surâs matinal.

- Oho, chiar așa de vestită vrei să ajung!?

- Nu glumesc! Pe parcursul escapadelor noastre îți voi prezenta operele unor mari pictori italieni la care principala muză inspiratoare a fost femeia ca reprezentantă a sexului frumos. Unul din ei a surprins un surâs de madonă atât de enigmatic că foarte multe personalități ale culturii universale au încercat să-i descifreze sensul dând fiecare diferite interpretări după propria-i inteligență și imaginație.

- Te referi la surâsul Goicondei, numită și Mona Lisa, a celebrului pictor Leonardo da Vinci!? El a pictat și celebra Cina cea de Taină! Aceasta se află la Biserica Dominicană, Santa Maria delle Grazie.

- Oho! Dar ești documentată!

- Pot vorbi la fel de bine o zi întreagă despre Michelangelo, un bun desenator și pictor. El este autorul picturii Judecata de Apoi de pe Capela Sixtină din biserica San Pietro din Vatican. Dar Michelangelo a fost și un renumit sculptor, eliberând din blocurile de marmură adevărați îngeri! El a realizat printre multe alte statui, Pieta și celebrul David. Acel monstru sacru al picturii și sculpturii italiene a înfruntat pe papă și a lucrat la comenzile familiei de Medici. Dar să nu-l uităm nici pe Rafael Sanzio, un alt mare pictor care vă reprezintă cu onoare națiunea. Păcat că a murit de tânăr.

- Ești fantastică! exclamă uimit contele. Voi românii chiar aveți o cultură vastă!

- Cunoaștem nu numai trecutul nostru de la Zamolxis, zeul dacilor, luptele acestora cu romanii din timpul lui Burebista și Decebal, ci și întreaga istorie antică a lumii. Avem cunoștințe despre civilizația greacă cu zeii lor, despre Nabucodonosor al II-lea cu una din cele șapte minuni ale lumii, Grădinile suspendate ale Semiramidei, despre faraonii egipteni și prima minune a lumii, Piramida lui Keops din Complexul Giseh. Avem cunoștințe despre dragostea dintre Iulius Cezar și Cleopatra, despre popoarele germanice, anglo saxone, migratoare, despre mari navigatori ce au descoperit lumi noi, dar și despre civilizații asiatice de la Gingins

Han încoace, despre cel mai tânăr împărat al lumii, Alexandru Macedon de origine tracă, despre tot ce dorești de la Fidias la Lucrețiu cu minunatele versuri din Poemul Naturii, de la Platon la Aristotel, de la vikingi și pirați la indienii din lumea nouă în care au năvălit europenii. Cunoaștem istoria religiei lui Israel de la Adam și Eva la Noe, David, Moise, nașterea Mântuitorului și minunile petrecute până în zilele noastre.

- Dar tu reprezintă o întreagă enciclopedie!... Sincer, n-am întâlnit o femeie pe cât de exuberantă pe atât de cultă! Mă uimești!

- Dar asta e ceva specific românilor! În permanență neamul meu este dornic de cunoaștere! Suntem săraci material dar bogați spiritual! Poate nu ști, dar prima femeie inginer din lume este o româncă!... A absolvit în 1912 Academia Regală Tehnică din Berlin și se numește Elisa Leonida Zamfirescu. Am avut fericita ocazie să particip alături de alte somități românești și internaționale la una din aniversările sale.

- E ceva nou pentru mine și mă frapează! Sunteți așa de ciudați... Se vede că vă trageți din neamul lui Dracula! glumi Angelo amuzându-se.

Dar deodată zâmbetul îi amuți pe buze căci la aceste cuvinte Narcisa tresări înfuriată ca o fiară:

- Niciodată să nu faci glume pe seama celui care a fost marele voievod Vlad Țepeș! Totul e doar un mit! Și chiar dacă ar fi adevărat că pe teritoriul patriei trăiește și-n zilele noastre Contele Dracula, asta-i problema noastră! Este al nostru și ne mândrim cu el! Iar cine ne supără va vedea prin noi chipul său care și după moarte ne apără de vrăjmași!

- Scuză-mă, zise speriat Angelo. N-am intenționat să-ți lezez mândria națională. Recunosc că a fost un gest necugetat din partea mea. (...)

- Vom viziona spectacolul, Aida, la vestita Operă din Milano!

- Vreau și Trubadurul și Rigoletto și Traviata ale lui Giuseppe Verdi, Bărbierul din Sevilla al lui Gioachino Rossini după piesa lui Beaumarchais, sau un concert cu Anotimpurile lui Antonio Vivaldi! (...)

După spectacolul Aida de Verdi de la Opera din Milano, fata se simți atrasă din ce în ce mai mult de italian. Deocamdată nu-și manifestă acel sentiment și se lăsă purtată de cavalier la Florența. Aici avu fericita ocazie să admire la Galeria Academiei din oraș celebra statuie David, în plenitudinea și impozanța sa. Vizitară palatul familie de Medici și împrejurimile, iar într-o seară după cină făcură o plimbare romantică pe străzile istoricului oraș.

Narcisa se apropie nu numai sufletește de acest trubadur, dar parcă și inima începu să-i bată mai agitat, iar sângele să-i răvășească trupul. Simțea de multe ori nevoia să-l țină de mână, să se lipească mlădioasă de trupul său și să-i șoptească suav: „Scumpul meu, conte italian!” Angelo la rândul său se amoretă foc de fată și o curta neîncetat aproape sufocând-o cu complimentele, versurile, atențiile și cadouri cu bijuterii de aur și argint. Mai

nou îi aduse un frumos buchet de trandafiri la care primi o îmbrățișare și... un scurt sărut al cărui gust îi persistă câteva ore pe buze.

Angelo vroia să îndrăznească mai mult, dar se temea de reacția Narcisei. Era imprevizibilă și nu dorea ca din pricina unui gest necugetat să strice relația și dragostea care se înfiripase între ei. Își propuse răbdare și chibzuință în speranța că în final o va cuceri în totalitate și-i va aparține trup și suflet. (...)

Ajunși la Veneția se cazară la un hotel de lux și după cină Angelo o invită la o seară romantică petrecută pe gondolă.

Gondolierii îmbrăcați în costumele lor tradiționale își plimbau alene pe luciul apei perechile de îndrăgostiți de toate vârstele.

Era o seară minunată ce treptat se cufundă în misterele nopții. Sub cerul înstelat se auzea romantic cântecul gondolierilor. Era un spectacol inedit oferit de zecile de ambarcațiuni ce pluteau în adierea ușoară a vântului pe apele ce brăzdează Veneția ca niște străzi mișcătoare.

Narcisa admira cu nesaț, în culmea fericirii, feerica noapte venețiană. Dar iată că o gondolă se apropie leneș din spate. Gondolierul cânta o melodie romantică, căzut el înșuși în mrejele sentimentului de iubire. În ea, Narcisa zări un tânăr cu chipul gânditor către lună. Prin dreptul lor își coborî privirile și le lăsă să rătăcească în voie pe trupul fetei. În acea clipă simți niște sloiuri reci prin mădulare, apoi acele migdale negre și pătrunzătoare de sub sprâncenele straniului personaj avură parcă un efect de hipnoză asupra sa. La lumina rece a astrului chipul său părea de gheață. Recunosc în acest cavalier ca fiind tânărul pe care-l întâlnise pe vapor în călătoria sa din Franța spre Anglia, la Viena în loja vecină și de ce nu, poate tot el trecuse pe lângă ea ca o umbră a nopții când se afla în grădina de la Moscova în compania lui Ivan nepotul țarului. Dar nu avu răgaz prea mult să mediteze că acel necunoscut îi surâse cu blândețe și-i făcu un semn discret cu mâna. Fără să-și dea seama de gestul său, îi răspunse cu același zâmbet binevoitor și înclină imperceptibil din cap. Angelo era atât de îndrăgostit că nu observă schimbul de saluturi dintre adorata sa și necunoscut. Între

timp gondola vecină se prelinse încetșor pe lângă a lor și se depărtă. De data aceasta Narcisa nu mai era surprinsă de reapariția acestui individ, ba din contră îi făcu o plăcere deosebită că are un admirator secret și-și propuse ca la prima ocazie să-l cunoască. Trezise în sufletul său o anume curiozitate și în singurătatea sa poetică îi devenise simpatic. Părea atât de romantic și visător și-n același timp o ființă inofensivă, ruptă parcă de acest pământ. Părea mai degrabă un tânăr rătăcitor care cutreieră lumea în lung și-n lat căutând o himeră pe care niciodată n-o va întâlni. Cu oarecare melancolie în suflet tânărul se lipi de trupul băiatului. Angelo o cuprinse cu căldură și adorație în brațele sale.

Fascinați de vraja stelelor patronate de astrul ceresc al nopții, cei doi tineri alunecară într-o plăcută reverie, ascultând fermecații bătăile inimii și șoaptele vântului de pe ape. Le dispăruse graiul și priveau în tăcere întinderile, luminițele orașului, apoi iarăși bolta cu acei licurici astrali. Narcisa își lăsă cu gingășie căpșorul pe umărul băiatului. Angelo își apăsă ușor buzele pe ale fetei și aceasta răspunseră sărutului cu o pasiune pătimașă. Simțiră o senzație plăcută și închiseră ochii căzând pradă extazului celui mai nobil sentiment de dragoste...

(urmărire din pag. 7)

complet alta față de o bicicletă obișnuită. Cu toate aceste inconveniente – la prima vedere și acest prim contact cu o bicicletă de curse, am rulat acești primi kilometri, până la sosire, fără niciun fel de problemă. Încadrați, în față și spate, de mașinile de asistență și poliție am ajuns cu bine în fața Primăriei Calafat. Aici, am fost întâmpinați de mai multe oficialități locale în frunte cu domnul viceprimar Dorel Mitulețu, care ne-au condus în clădirea Muzeului de Artă din localitate, unde a avut loc o masă rotundă și prima conferință de presă la care am participat. Ne-au fost prezentate instituțiile și persoanele care au trudit la proiect – “danube VELO route” și care se făceau “vinovate” de prezența noastră acolo, reținând câteva instituții și nume de persoane foarte importante și care merită să fie consemnate, după cum urmează: “Agenția Regională de Dezvoltare și Centrul de Afaceri”, Vidin, condusă de Evtim Ștefanov – director executiv și manager al proiectului, alături de, Eli Vasileva – coordonator proiect, din partea bulgară; ARIES – Craiova, condusă de domnul Gabriel Vlăduț și reprezentată de domnul Silviu Bratu - organizatorul din partea română, la care s-a mai adăugat domnișoara Cristina Predan, de la PLIMM Calafat – coordonator de proiect și care avea a însoți echipa, pe parcursul celor 8 zile, până la încheierea periplului dunăran, la Tulcea. Domnul Ionel Dumitrescu – managerul PLIMM Calafat și cel care ne-a prezentat argumentația necesității proiectului în care eram implicați și noi – echipa de jurnaliști. Ne mai intrând în detaliile și istoricul acestei acțiuni transfrontaliere, domnul Dumitrescu, a încheiat cu felicitările ambelor echipe ale proiectului, citând-o, în primul rând pe cea bulgară ca și coordonatoare de proiect. A mai adăugat, la final, câteva cuvinte referitoare la orașul Calafat – ca o întărire a argumentației acestei acțiuni comune: “...fiind înfrățit de secole cu Vidinul - orașul nostru sălășuiește din vechime și a creat istorie pe aceste meleaguri!”

După vizitarea muzeului și după nelipsita poză de grup făcută pe treptele de la intrare în frumoasa clădire de patrimoniu, ne-am deplasat în portul Calafat, unde am trecut Dunărea cu feribotul, la Vidin.

Vidin – Peștera Măgura – Belogradchik

După lunga secetă ce s-a “aciuat” peste această zonă transfrontalieră, apele Dunării erau foarte scăzute și pe ambele maluri totul în jur era pârjolit. Aici, soarele sudului își face pe deplin datoria față de alte zone de pe la noi, cu toate că, și în arealul unde, eu locuiesc – între munți, săgețile lui aurii se fac destul de bine simțite.

Primul obiectiv vizitat, după ce am ajuns pe celălalt mal, la vecinii noștri bulgari, a fost Cetatea Baba Vida din orașul Vidin. “Fortăreața”, cum îi spun bulgarii, este amplasată pe malul Dunării și “este singurul obiectiv, de acest gen, cel mai bine conservat de pe întreg teritoriul bulgăresc”. Aceasta, a fost ridicată pe la începuturile secolului 10, pe locul unui turn de veghe ridicat de romani, de fata unui rege ce săpânea zona - după cum spune legenda și de la care i-a rămas și numele, care, la rândul-i la împrumutat locului, numit Vidin. Pătrunderea în fortăreață se face peste un pod din piatră, “aruncat” peste un fost șanț de apărare (probabil că, la vremurile respective era plin cu apă), care te conduce la o ușă laterală practică în zidul masiv din piatră cioplită și cărămidă – materiale recuperate din ruinele fostului turn roman. Față de alte construcții de gen, intrarea în această fortăreață este destul de sinuoasă: trepte de urcare până la ușa de intrare, care, și aceasta este destul de disproporționată față de mărimea edificiului; tunel coridor, curbă în loc, plus o ușă, tot mică, un alt coridor cu boltă din piatră și după aceea pătrunderea în curtea interioară. Zidurile înalte ale curții și micile uși boltite, practicate în ziduri pe toate cele patru

...DE LA CAZANELE...

laturi ale acesteia, fac greu accesibil accesul în curtea superioară a cetății. Față de curtea interioară care este pavată cu dale mari din piatră, cea superioară am găsit-o cu pământ înierbat. Împrejmuirea părții de sus a cetății este făcută cu ziduri de cărămidă înalte de un stat de om cu fante de apărare practicate din loc în loc. În afara turnului de la intrare cetatea mai are încă alte două pentru supraveghere și refugiu, amplasate pe fațadele dinspre sud, sud-vest, dar și cu vedere spre est. Pe fațada nordică, adică cea dinspre Dunăre – aflată în imediata apropiere, nu există decât turnul de pe colțul dinspre nord-est, care, și acesta, are vedere spre țărâmul românesc. Prin una dintre fantele acestei fațade am putut vedea, în amonte, la mai puțin de doi kilometri de aici, după aprecierile mele, construcția viitorului pod ce va face legătura între orașele Vidin și Calafat – obiectiv jinduit, de secole, de locuitorii acestora și chiar de cele două țări vecine. Focalizând video-camera, pe șantierul viitorului pod,

am putut constata că se lucra de zor. Am văzut mai multe macarale, și ambarcațiuni, în mișcare, în mai multe puncte de lucru dintre cele două maluri. După cele observate pot afirma că, în curând se va putea trece, dintr-o parte în alta a bătrânului fluviu, pe picioare sau motorizat. Cred că, ceea ce a fost mai greu și dificil, s-a realizat: toate “pilele” podului scoase din apă, dintre care, majoritatea, ajunse la cota finală de montaj, iar chesoanele-grinzile ce asigură infrastructura căii de rulare, montate pe piloni până la jumătatea Dunării. Toate aceste lucrări, adică cele ale realizării podului, după înțelegerile făcute între cele două state, au revenit părții bulgare iar nouă românilor, construcția “bretelelor” de legătură cu orașul Calafat și viitoarea autostradă.

Dacă trebuie să ne luăm după spusele legendei, fortăreața, întradevăr, așa cum este ea concepută, putea da siguranță unei fete nemăritate de a locui fără a se teme de răpitori sau atacatori.

Când soarele roșiatic al apusului își arunca ultimele lui raze prin fantele negre ale zidurilor dinspre vest, ale cetății “Baba Vida”, ne-am îndreptat și noi spre autocarul albastru, cu steluțe aurii, inscripționat cu literele “Montana AT” (denumirea firmei bulgărești) – autovehicolul care trebuia să ne ducă la locul de înnoptat. Era deja aproape întuneric când am pătruns pe ușa hotelului. Doar dimineața am aflat că petrecusem noaptea la hotelul “Bononia”, chiar dacă, numele acestuia stătea scris și deasupra ușii de la intrare, pe care eu, din cauze ușor de înțeles, nu-l observasem. Numele acestuia i-a fost împrumutat de la fosta cetate pe ruinele căreia a fost ridicată fortăreața care tocmai o vizitasem. Prima seară, a acestui periplu, al meu, dunărean, am petrecut-o la restaurantul aceluiși hotel, unde pe lângă specialitățile bucătarului șef – servite de ospătari îmbrăcați în costume naționale bulgărești, gazdele ne-au oferit și un inedit spectacol folcloric în timp ce gustăm din preparatele culinare tradiționale zonei Vidinului, pregătite și expuse special pentru noi. Regret și acum, când scriu aceste rânduri că, în acea primă seară petrecută, pe pământ bulgăresc, la restaurantul hotelului Bononia din Vidin, nu am înregistrat nimic – foto-video din acea ospitalieră primire. De-a lungul călătoriei, ce avea să urmeze, nu s-a mai

întâmpnat să plec undeva fără aparatura de înregistrare.

A doua zi... pentru mine

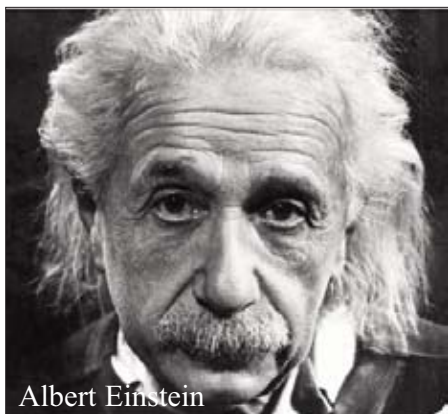
Răsăritul soarelui, pe pământul sud-dunărean, m-a prins fotografiind vechea poartă “Stambol Kapia” – monument istoric – Sec. al XVII-lea, aflată în imediata vecinătate a hotelului “Bononia”. Din câtă rusă cunosc eu, citind înscrisurile de pe placa de intrare în cetatea Vidinului (GLAVNATA PORTA NA VIDINSKOTO KALE)!!! După pătrunderea pe sub bolta porții dinspre vechiul interior al cetății, am pătruns într-o piațetă străjuită de un imens bloc turn, ce se înalță pe fundal – asemănător turnului Televiziunii Române, iar în mijlocul acesteia, o construcție asemănătoare ca formă, dar la o scară infinit mai mică, tronează un monument ridicat în memoria și spre cinstirea eroilor bulgari, care s-au jertfit pentru țara lor, în două perioade ale începutului de secol XX. După un scurt raid prin jurul hotelului pentru surprinderea câtor mai multe imagini foto și video, o aud pe Eli – coordonatoarea noastră din partea bulgară – “haidee Gheorghii, haideee! Bârdzo, bârdzoo!”.

La ora stabilită de cu seara mă aflam deja în autocarul care ne ducea spre Peștera Măgura. De la Vidin până aici aveam de parcurs o distanță de 36 km. Am debarcat în imediata apropiere a gurii de intrare în peșteră, am urcat câteva trepte din piatră și imediat ne-am aflat în fața unei guri boltite, practicate de mama natură sub un munte de calcar. Intrarea este barată de un grilaj care nu ne permite accesul decât cu încuviințarea ghidului care urmează să ne preia. Prezentarea sitului a fost făcută în limba bulgară și tradusă în engleză de domnul Eftimov – șeful nostru cel mare. Din explicațiile domniei sale, din câtă engleză cunosc eu (am “învățat” această limbă, în liceu, predată pentru avansații de anul V!!!), am înțeles-dedus că se află în apropierea satului Ribisha, aparținător Obștinei (comunei) Belogradchik, la 18 km de acest oraș din Districtul Vidin, situat în partea de nord-vest a Bulgariei. Peștera Măgura măsoară peste 3 500 m dintre care vizitabili – 2 500 m. Accesul în această imensă cavernă se face pe două guri, dintre care, cea pe care noi am ieșit a fost cea dinspre lacul Rabisha (cel mai mare lac natural de pe teritoriul Bulgariei), care se află în imediata apropiere, undeva mult mai jos și spre care, de pe platoul de la ieșire, se deschide o splendidă panoramă. Incinta imensei grote, care păstrează, pe pereții și tavanele galeriilor sale, urme de fum și picturi rupestre foarte bine conservate, dovedește că aceasta a fost locuită până în perioada epocii timpurii a bronzului. Tot în interiorul acestui sit natural, datorită microclimatului de peșteră, se prepară și se păstrează cele mai speciale vinuri – aproape asemănătoare celor franțuzești de la Champagne. Am fost surprins și invidios, în același timp, pe acești bulgari, văzând că la ei lucrurile se mișcă altfel decât la noi! Partea de cercetare și promovare a ceea ce au, ocupă un loc prioritar față de celelalte activități conexe. În interiorul peșterii, în anumite sectoare cu deschidere mai mare a galeriilor, unde se presupune că au fost cândva, în vechime, locuite, se făceau săpături pentru cercetarea straturilor de pământ care formau pardoseala. Prin ceea ce am văzut am constatat că știu să-și pună în valoare potențialul turistic și să-și « vândă marfa », adică, știu ceea ce trebuie făcut în turism, parcă, cu mult mai mult profesionalism și mai bine decât ai noștri! Este cea mai bine securizată și iluminată peșteră din câte am vizitat până-n prezent! Toate aceste amenajări (fără a deranja câtuși de puțin naturalul), special realizate pentru protecția vizitatorilor și pentru punerea în evidență a dovezilor și frumuseților aflate în interior, au fost realizate prin programul național « Krasiva Bulgaria » (Bulgaria Frumoasă), de către administrația de la Belogradchik.

INTELIGENȚA ROMÂNILOR – UN TEZAUR VALORIFICAT INSUFICIENT

Gheorghe PANTELIMON

Cu ceva timp în urmă am citit într-un cotidian central un articol referitor la românii de pe culmile inteligenței, care m-a îndemnat la reflecție. La nivel mondial există un club exclusivist al oamenilor inteligenți, cu aproximativ 110.000 de membri, care trăiesc în peste 100 de țări. Această asociație internațională denumită MENSA reunește persoane care au un IQ de peste 131, reprezentând doar 2% din populația planetei, iar România a aderat la ea în 1991. În țara noastră numărul tinerilor cu un coeficient de inteligență mai mare de 131 este de 251. Specialiștii consideră că IQ-ul mediu în România este de 94 de puncte. Până acum, la noi s-au testat numai 1700 de persoane și raportat la populația țării, care era de aproximativ 22 de milioane de locuitori, numărul de eligibili ar trebui să fie de 440.000, adică 2% din total. Organizația MENSA România nu are caracter politico-social, nu beneficiază de sprijin financiar din partea autorităților, nu are angajați permanenți, nici măcar un sediu și totul se face pe bază de voluntariat. Tinerii din „clubul creierelor” de la noi, recunoscuți oficial că fac parte din asociația celor mai ageri la minte oameni de pe planetă, declară că nu sunt tocmai fericiți.

Albert Einstein

Cei mai deștepți români spun că au câștiguri bănești peste medie, dar nu sunt bogați. Deși eram curios să cunosc mai multe despre activitatea profesională a acestor tineri luminați, despre locul lor de muncă, informațiile sunt destul de vagi. Am aflat însă, cu satisfacție, că membrii MENSA nu-și pun problema să părăsească România, considerând că stabilirea într-o altă țară cu probleme similare ar fi un demers inutil.

Unii dintre ei susțin că inteligența are legătură cu moralitatea, că cei care fac parte din această categorie nu fură și nu înșală.

Fiind convins că inteligența constituie una din premisele care ar putea aduce României mult râvnita bunăstare opinez că depistarea și promovarea în funcții de mare responsabilitate a celor mai înțelepți români ar trebui să constituie o preocupare permanentă a instituțiilor statului, a Guvernului, a întregii societăți. Aceștia ar trebui să fie stimulați să lucreze în unități de cercetare, în ministere, în cadrul Administrației Prezidențiale, în Parlament, acolo unde se iau decizii de care depinde viitorul țării.

Referindu-ne la cercetarea științifică se cunoaște că nu poate exista progres în absența ei, dar după 1989, sfera investigațiilor s-a restrâns foarte mult, domeniul fiind subfinanțat cronic și se vorbește tot mai rar despre descoperirile unor oameni de știință, ale celor cu spirit inventiv.

Știm că promovarea persoanelor competente, capabile de performanță, întâmpină unele obstacole. La diferite niveluri sunt anumiți „șefi”, angajatori care nu se simt confortabil în preajma celor care își pun sau le pun prea multe întrebări, optică vetustă, care trebuie eradicată. Ideal ar fi ca cei care dețin puterea politică, în diferite perioade, să nu accepte în funcții de conducere persoane mediocre și submediocre, care fac mai mult rău țării, prin nepriceperea lor. În acest sens este important ca în România să se producă o schimbare a sistemului de valori, care în prezent este deformat.

Luând în calcul aceste considerente ar fi util ca reprezentanți ai Guvernului să discute cu conducerea MENSA România, să îi cunoască mai bine preocupările și să contureze, de comun acord, anumite obiective de interes general.

Tineri de excepție sunt și în unitățile de învățământ de toate gradele, din țară. În gimnazii și licee învață mulți elevi supradotați care câștigă premii prețioase la diferite olimpiade și concursuri, la

nivel național și internațional. Inspectoratele Școlare Județene și Ministerul Educației dețin o evidență riguroasă a acestora. Este o realitate faptul că mulți absolvenți de liceu doresc să studieze în universități de prestigiu din Occident, dar o mare parte dintre ei declară că vor să se reîntoarcă, după absolvire și să lucreze în țară, opțiune întâlnită frecvent și în colegiile naționale vâlcene, care trebuie încurajată mai mult în viitor. Este salutară inițiativa unor fundații (Fundația Dinu Patriciu, Fundația Dan Voiculescu), a unor oameni de afaceri, de a sprijini financiar elevii și tinerii talentați, în diferite domenii, pentru a se realiza în viață. Prin activități complexe de genul „Gala Premiilor în Educație”, aceste fundații contribuie an de an la revitalizarea valorilor din sistemul de învățământ românesc, bucurându-se de aprecierea elevilor, cadrelor didactice, părinților, a

întregii societăți. În mod similar, unele societăți comerciale pot ajuta financiar studenți merituosi, care consimt ca după absolvire să lucreze în cadrul acestora. Însă nu de puține ori se întâmplă ca elevi și studenți care și-au confirmat capacitatea intelectuală, aptitudinile, spiritul inventiv, „să se piardă” pe parcurs și să intre în anonimat. De aceea Ministerul Educației și Cercetării, care are responsabilități majore directe în pregătirea resursei umane, este chemat să stabilească obiective mai eficiente pe linia depistării și

Franz Schubert

pregătirii tinerilor bine dotați intelectual, urmării evoluției lor, încât să dea randament maxim în cariera profesională. Totodată, Ministerul Educației, conducerea liceelor pot să-i încurajeze pe elevi să-și facă testul care indică nivelul inteligenței, eventual cu sprijinul asociației MENSA România.

Ziarul Cultura Vâlceană invită cititorii la o dezbatere, în paginile sale, cu privire la punerea în valoare, la un nivel superior, în interesul românilor, a acestei avuții inestimabile, care este inteligența umană.

SFÂNTUL APOSTOL ANDREI

- cel dintâi chemat -

Ionut-Cosmin DRĂGHICI
Facultatea de Teologie din Craiova

„Adevărat zic vouă ca voi, cei ce Mi-ați urmat Mie, la înnoirea lumii, când Fiul Omului va șede pe tronul slavei Sale, veți șede și voi pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” Așa stă scris la Matei: 19, 28, cu referire la Apostolii lui Hristos, care aveau să împlinescă opera de evanghelizare.

Apostolul Andrei, conform Evangheliei după Ioan, a fost, cronologic, Apostolul cel dintâi chemat, adică primul care l-a cunoscut personal pe Iisus Hristos. El s-a născut, ca și Simon, fratele său, supranumit și Chefa (care înseamnă piatră, de unde și numele de Petru), în familia pescarului Iona. Numele său derivă din grecescul Andreas, care se traduce „viteaz”, „barbat”. În cronologia Apostolatului Creștin, cel care se bucură de prima informație și prezentare este Sfântul Andrei, care va primi în cosecință supranumele de „Cel Dintâi Chemat” (la apostolate).

Andrei, ca și fratele său Simion, era originar din Betsaida, cum aflăm tot din Evanghelia a-IV-a: „A

doua zi Iisus voia să plece în Galileea și a găsit pe Filip. Și i-a zis: Urmează-Mi. Iar Filip era din Betsaida, din cetatea lui Andrei și a lui Petru”.

Ocupația Sfântului Andrei înainte de a deveni ucenic al lui Iisus era aceea de pescar. Dintre cei ce vor deveni Apostoli ai Domnului, mai practicau ocupația de pescari, pe lângă Andrei și Simion-Petru, și Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu. În timpul activității publice a Mântuitorului și chiar după înviere, ucenicii Domnului își vor practica meseria de pescari, când ocazia și necesitatea se iveau. Deci frații Andrei și Simion-Petru aveau, ca să zicem așa, situație bună din punct de vedere social în momentul când au fost chemați în rândul ucenicilor Domnului.

Sfântul Apostol Andrei și Întemeierea Bisericii din Scythia Mica (Dobrogea).

Este mai presus de orice îndoială că toți Apostolii Domnului s-au numărat, atât timp cât s-au aflat în viață, printre misionarii cei mai activi ai Bisericii. În anii 49-50, când, după simodul din Ierusalim, a avut loc desigur, tragerea la sorți pentru împărțirea lumii

cunoscute în epoca între Sfinții Apostoli, revenindu-le fiecaruia un spațiu misionar, provincial cunoscut sub numele de „Scythia Mică”, așezată la hotarul nordic al Imperiului Roman, era bine cunoscută Sfinților Apostoli și ucenicilor lor. Sciții erau, de asemenea, cunoscuți iudeilor. Un oraș care aparține seminței lui Manase. Bet-Sean este numit în secolul II „Macabei”, orașul sciților, în Vulgata Civitas. În aceste condiții, înscrierea Sciției ca spațiu misionar pentru Sfinții Aposoli și pentru ucenicii lor nu mai poate constitui o surpriză, anterior și în epoca, sciții deși considerat mai puțin evoluți și civilizați, erau totuși, cunoscuți ca etnie distinctă și susceptibilă de o dezvoltare pozitivă.

În legătură cu informația privind primirea de către Sfântul Apostol Andrei a Sciției ca arie misionară este de precizat că, în general prin Scythia, se înțelegea partea sudică a Ucrainei de astăzi. Adică țărâmul nordic al Mării Negre, unde sciții s-au așezat încă din sec.VII și VIII î. Hr.

Propovăduirea Sfântului Andrei în Scythia se bazează pe „Istoria fundamentală” a lui Eusebiu de Cezareea. O dovadă a creștinării sciților ne-o oferă Sfântul Apostol Pavel în Epistola către Coloseni:

“Evanghelia a fost propovăduită la toată fapturna de sub cer.” Prezența sa în Asia Mică a fost una de durată.

Ca zonă de propovăduire a Evangheliei, lui Andrei i-a revenit: Bitinia, părțile Pontului Euxin și ale Propontidei (Marea Marmara cu cetățile Celcedon și Bizanț), Macedonia, Tracia și regiunea de până la Dunăre, Tesalia, Elada (Grecia centrală), Ahaia (Peloponezul) și cetățile Amissos, Trapezunt, Heraclea Pontului și Amartiris.

Un document latin (un poem al lui Paulianus) subliniază faptul că Andrei este o legenda ce nu era cunoscută la începutul secolului V. Tot atunci, în Ravenna existau monumente închinat lui Andrei.

Măritul Andrei s-a oprit pe plaiul unor dregatori unde se afla o “peștera sfințitoare” și “nouă izvoare sfințitoare”, un loc sacru unde cei ce intrau în peștera sau beau din izvor se tămăduiau.

În puzderia de obiceiuri și tradiții, numele lui Andrei apare întotdeauna legat de cel al lupilor. Se spune că el lega gura lupilor. Conform unor documente, dacii erau cei ce își spuneau lupi.

Sfântul Apostol Andrei se bucură de o cinstită deosebită în bisericile rusești, grecești și românești, datorită faptului că a predicat în teritorii care aparțin

azi Rusiei, Greciei și României. Patriarhia Ecumenică din Constantinopol îl socotește chiar ca „întemeietor” al acestui „scaun apostolic”. Se cuvine ca Biserica Ortodoxă Română să-l cinstească și mai mult și să-l considere nu numai ca „cel dintâi chemat la apostolie”, ci și ca pe cel dintâi propovăduitor al Evangheliei la strămoșii noștri, ca pe un „apostol” al neamului nostru, al Ortodoxiei românești. Iar creștinismul românesc trebuie să fie considerat ca fiind de origine apostolică.

Moștele Sfântului Andrei au fost aduse la Constantinopol în anul 357 și depuse în Biserica Apostolilor. La începutul secolului XIII când trupele franceze ocupă Constantinopolul, cardinalul Petru

din Capua a luat aceste moștele și le-a depus la catedrala Amalfi, unde au stat până în anul 1963, când au fost restituite Greciei.

Capul Sfântului Andrei, păstrat în insula Patras din Grecia, a fost adus pentru prima dată în România în 1996, la Catedrala Mitropolitană din Iași, cu prilejul prăznirii Sfintei Cuvioase Parascheva, cu contribuția IPS Daniel. Iar anul acesta, la 24 octombrie, capul Sfântului Andrei, a fost adus pentru a doua oară în România, tot cu contribuția PF Daniel.

Să ne rugăm dar Sfântului Andrei, încreștinătorul daco-romanilor, zicând: “Pe propovăduitorul credinței la geto-daci și slujitor al Cuvântului, pe Andrei cel dintâi chemat să-l laudăm, că pe strămoșii noștri i-a adus la cunoștință lui Hristos, crucea în mâini ținând și izbăvind din înșelăciunea vrăjmașului sufletele lor, pe care le-a adus la Dumnezeu ca dar bine primit. Pe acesta, toți românii să-l laudăm și să-l cinstim, ca să se roage neîncetat lui Hristos Dumnezeu, ca să ne ferească de toată răutatea și să mântuiască sufletele noastre”. (Stihira glasului 6 la Utrenia din 30 noiembrie cu unele adaptări).

(continuare în pag.13)

CORVIN LUPU: ROMÂNIA 1989...

înțelegem tot; dar, dacă și citim capitolul, admirăm coeziunea și acuratețea textului, concentrarea în relevarea punctelor esențiale și care au creat istorie!...apoi, “Decembrie 1989” - partea centrală a cărții, care prezintă cititorului, magistral, zilele dinaintea criminalei “lovituri de stat”, și de după, până la acel act nemaiîntâlnit în istoria noastră milenară: asasinarea de către români, în public, în ziua Crăciunului, a celor doi conducători de stat; dar, și asasinările incredibile asupra unor salariați ai Ministerului de Interne și Securității!

Să încercăm, să justificăm anumite afirmații, fără a intra în amănuntul cărții, nu înainte de a spune, că ea are și un caracter beletristic, exprimarea, de multe ori, ieșind din tiparul strict științific, devenind una comună, civică, pe înțelesul tuturor... Citim în Introducere fraze care formulează cauzalitatea, care conving: “regimul politic impus la putere...de cercurile occidentale dornice să lichideze economia țării, pentru a putea să acapareze piețele economice și o cât mai mare parte din baza materială a societății”. Normal, după 1986, Occidentul iese din sfera marilor puteri coloniale, și cel mai nimerit mod de salvare a existenței proprii (ca și a URSS ului-cel mai înarmat colonist și care cheltuia prea mult pentru menținerea păcii cu ajutorul armelor) era destrămarea Tratatului de la Varșovia și impunerea unei noi economii de piață bazată doar pe bani fabricați și pe deposedare de...piață!

Referitor la adevăr, am adnotat și noi: nici sursele Securității, ca documente, nu au fost, cum spune C. Lupu, “cele mai adevărate”, constatându-se de multe ori “note” cu o anume subiectivitate...

Referitor la Noua Ordine Mondială să consemnăm câte ceva din cele mai grăitoare profeții așa cum sunt ele prezentate în capitolul “Contextul internațional...”, căci, merită! Maurice Stans (ministrul comerțului în cabinetul lui Nixon), 1972: “Capitalismul de stat poate constitui forma în care se vor face afacerile pe plan mondial, deoarece țările din vest se îndreaptă tot mai mult spre o economie unificată și controlată, pentru o mai mare eficiență, iar tendința statelor comuniste spre liberul schimb devine tot mai accentuată” (adăugăm și noi, ca amuzament, ce ar fi spus vesticii, atunci: ăștia caută liberul schimb, iar noi vrem să ne unim, să controlăm totul; aiasta, cu ăștia, nu se poate!...și așa s-a întărit Cortina de Fier). Iar Eduard Șevarnadze, în 1981, secretar de partid al Gruziei (cea care i-a dat lumii pe Lenin și Stalin n.n), spunea: “Până la sfârșitul secolului, în Gruzia, nu vor mai fi comuniști (normal, căci doar Marx a spus, că viitorul omenirii este comunismul, intercalând socialismul, și, deci, nu avea cum să existe în anul 2000, comuniști! n.n), iar despre aceștia nu-și vor mai aminti decât puțini oameni.” (pag 16-17)

Despre căderea comunismului desăvârșită în timpul lui Gorbaciov, când în URSS corupția a atins cote greu de închipuit și nomenclaturii adunau bani grei, spionajul străin acționa cu sintagme de genul “Uitați de ideologie. Puneți mâna pe bani”.Cartea subliniază foarte bine orientarea URSS-ului, respectiv Rusiei, în Noua Ordine Mondială...

Despre “războiul rece”, cel care a dus la prăbușirea ambelor sisteme (specifice estului și vestului), dar și economiilor lor, Mao Tzedun spunea: “Este ultimul război al omenirii, pentru că nu se va sfârși niciodată sau se va sfârși cu victoria nimănu!”(pag 25).

Se prezintă în continuare (cap. “Noua Ordine Mondială ajunge în România”) eșecul politicii de partid a lui N. Ceaușescu, a PCR-ului în general; să citim următoarea frază (prin care căutăm să explicăm, iarăși, o afirmație de mai înainte asupra unor “scăpări”, de fapt idei în neconcordanță cu ale noastre): “Ceaușescu transformase organele colective de conducere ale partidului în simple mase inerte care aveau doar menirea să gireze și să proslăvească faptele sale ”...aici nu-i chiar așa, căci asta n-ar fi fost rău; dar, ar scuza valul doi de PCR-riști cocoțați la vârful puterii după 1989, ”opozitia” de atunci, cum le plăcea lor să spună imediat după evenimente, și care a aruncat întregul rău al societății pe secretarul general... în loc să acuze întreaga masă a conducerii de partid! De aia l-au și omorât, căci ieșeau la iveală faptele celor din jurul său, care i-au asigurat puterea, spatele. Răul de atunci este răul de astăzi (și nu criza mondială, poate doar aia locală): Partidul a fost în toate (G. Lesnea) și s-a dorit transformarea majorității populației active-creative în membri de partid, crezând, că asta oferă încredere! Ce proslăvire de fapte ale lui Ceaușescu făcea directorul comercial, secretar de partid! dintr-o importantă fabrică, când la ședințele operative de producție, ca și la Adunările Generale, stătea cu ”cuțitul” la spatele directorului executiv, în general câte un cuțit în spatele cadrelor tehnice, dând sancțiuni și cerând noi cifre de plan...Ceaușescu a fost un mielușel pe lângă satrapii politici, care chiar s-au crezut ”tari” și au distrus oameni, personalități...Odată am asistat la o discuție între directorul nostru și secretara cu nu știu ce probleme de la Județ sau de la Municipiu (niciodată n-am știut care e diferența, exact) și când ea îi striga: “să moară inginerul X nu să umble pe la Boli Nervoase (secție-la spital n.n) după scutiri! și să vină cu piesele-n brațe!”-era vorba de șeful colaborărilor, care asigura piesele turnate pentru export. Nici nu se poate compara comportamentul batjocoritor al unor indivizi din partid, complet rudimentari-ca oameni, cu cel al inspectorilor din altă parte sau al conducerii superioare de partid din centrală sau minister. Noroc cu cei puternici ca personalitate, cu pregătire tehnică înaltă, practică, și ambițioși, și care, fără excepție, au fost protejați chiar

de sistemul politic superior, de Securitate!

Și fiindcă tot suntem la acest capitol al incompatibilităților, de idei, despre cele scrise beletristic comparativ cu cele reale, iată, întâlnim și interpretări, care atestă necunoașterea sau lipsa de informare și experiență a istoricului asupra perioadei din România socialistă; redăm un fragment, care, personal, ne sună a intoxicare, chiar partizanat politic, cum spuneam - nici astăzi nu scăpăm de politic, căci el, după experiența celor 50 de ani, este generalizat în masă, făcându-ne capabili să ne sfâșiem între noi...ca în propaganda aiuristică care a dus la moartea în serie a lui “Abel” în 1989. ...Dat jos din elicopter, Ceaușescu a căutat un refugiu în mijlocul muncitorilor de la Târgoviște-Turnătoria de oțeluri speciale... ”Erau muncitori cu un nivel ridicat de trai. Aveau salarii mari, locuințe primite de la stat, cu chirii modice și avantaje care se creau mediilor muncitorești din domeniile de vârf. Pe asta se baza Ceaușescu. Muncitorii, însă, întrerupseseră munca, urmăreau emisiunea Televiziunii Române și se aflau în stare de agitație, pe cale și ei să se revolte împotriva regimului (regimul era căzut și le făcuse atâta bine n.n) în cadrul căruia ei aveau toți (normal, dacă erau muncitori n.n) locuri de muncă și salarii duble (confuzie între salariu și câștig n.n) decât ale medicilor și profesorilor” (pag. 150). Iată parcă este o lozincă desprinsă din politica arțăgoasă și negativistă, instigatoare, a unora care de 20, sau trei ani - încoace, se pregătesc continuu de alegeri. Domnule Corbu, uitați-vă în jurul dumneavoastră și vedeți cine au avut vile, apartamente și concedii în străinătate, colecții: muncitorii, sau medicii și profesorii meditari? Sau și unii și alții? sau...vai de capul lor, biată masă de manevră, că au primit și ei un apartament ca vai de el, ca și noi toți, și apoi, în Democrația ca o Libelulă, au fost obligați să-l cumpere pe degeaba! normal, căci nu mai avea nici o valoare...dar acum, girul acestei insensibile și nereale creșteri economice! Punct!

Stimați cititori ai cărții, nu vă lăsați păcăliți de tonul critic al unor fraze, aparținând însemnărilor noastre despre carte; el este necesar să existe între cel care scrie (despre carte), și autor! Sunt ”scăpări” care nu țin de economia cărții, dar ele trebuie reclamate ca făcând parte din mediul politic al vremii în care este scrisă, și, care am văzut, cu greu se poate sustrage cineva; ele sunt adiacente subiectului principal și se pot neglija. Ele sunt dovada că ea părește (spre binele ei), uneori, domeniul științific, istoric, și introduce părți de eseu. Subiectul principal, ”evenimentele din decembrie 1989”, și care interesează pe toată lumea este tratat mai bine decât în orice s-a scris până în prezent despre Revoluția din 1989; iar noi am citit-o cu pasiune, și din câte cunoaștem, asigurăm pe oricine că tot ce s-a spus în ea despre revoluție este adevărat, și astupă multe din ”golurile” din șirul faptelor... Merită citită cartea, și trebuie să-l felicităm pe autor!

ION CATRINA SAU FASCINAȚIA LECTURII

Teodor FIRESCU

Răsfoind, cu câțva timp în urmă, colecția revistei, „Lamura”, am zăbovit, printre altele, cu un interes mereu crescând, asupra unui fragment din romanul „Urmașul” al prozatorului (vâlcean) Ion Catrina.

Impresiile de lectură au fost într-atât de relevante și de incitante încât am făcut toate demersurile de a-l descoperi integral pe autor și de a-mi contura o imagine totalitară asupra cărților sale editate într-un ritm de-a dreptul halucinant: „Potecile destinului” (Ed. 1. 2003, Ed. 2. 2011), „Tărâmul umbrelor” (2003), „Pământul îngerilor” (2006), „Cerule infernului” (2006), „Urmașul” (2009), „Păpușa de sticlă” (2011).

Mărturisesc de la bun început că lectura comodă, „din fotoliu”, a trebuit suplinită, în mod imperios, cu aceea profesionistă, augmentată cu fișe și adnotări marginale consistente și consecvente fiindcă alternanța planurilor epice nu urmează configurația normală, firească, ci totul se compune caleidoscopic, cu convulsii interioare imprevizibile greu de imaginat. Firul epic al scrierilor se rupe spasmodic pentru a se cupla la alte dimensiuni și încărcături de sens decât cele așteptate, încât ești surprins și derutat în jocul de puzzle laborios și migălos construit.

Ecuatiile narrative propuse de Ion Catrina dezvăluie, la o privire atentă, un numitor comun, ascuns chiar în conotațiile titlurilor romanelor, o relație antinomică a luminilor și umbrelor, a binelui și răului, a fericirii și deznădejdiei, a izbânzii și eșecului. Contradicțiile acestea stau sub semnul unei rezolvări, cel mai adesea, sfâșietoare.

Conflictele sunt susținute cu obstință și sunt raportate la sensibilități, stări sociale, seisme politice, comportamente etnologice.... Ele împlinesc un

păienjenis de evenimente și circumstanțe în care cititorul devine un captiv cărui nu i se îngăduie șansa ieșirii singulare din labirint. Doar autorul pare a-și aroga știința oraculară a cunoașterii traiectoriilor existențiale ale eroilor. Aceștia sunt repartizați în două grupări categoriale cu ponderi inechitabile: mulți învinși și puțini învingători.

Întâmplător, am aflat că un cititor fidel și apropiat al romanelor lui Ion Catrina, îi reproșa acestuia că „...își ucide, aproape neabătut, programatic, personajele!” În replică intuitiv-premeditată, scriitorul a interpus un scut al paternității auctoriale, afirmând editorial: „Autorul s-a inspirat din fapte reale. Numele personajelor au fost schimbate din motive lesne de înțeles”.

Așadar, se pare că este vorba nu de o asociabilitate sine qua non, ci de un concurs de împrejurări, dincolo de firea lucrurilor și de voință „păgubos” infiltrat în intimitatea cititor-personaj.

Și totuși... reacția „incriminatorie” menționată, își are, în sens uman și moral, justificarea ei discursivă. Iată un exemplu ilustrativ privitor la destinul familiei aristocratice a Borceștilor din romanul „Tărâmul umbrelor”: Vlad, capul familiei, moare în bombardamentul unui hotel din București, fiind în drum spre Paris; soția sa, Cleo, este ucisă bestial de un anchetator comunist în beciurile Siguranței; Matei, fiul cel mic, este ucis de o patulă pe frontul rusec; Sorina, sora lui Matei și a lui Paul, moare alături de soțul ei, maiorul neamț Werner. Singurul supraviețuitor este Paul care, în final îl recuperează și pe cel de-al doilea fiu geamăn al său și al slujnicei Irina, moartă și ea. Alte personaje secundare, apropiate ale familiei menționate, Macrina, călugărul Petrică, Tudorică, se sting de asemenea, din viață.

Prin urmare, personajele sunt strict conjugate cu propriile lor destine, iar raporturile de forțe înclină echilibrul balanței existențiale în favoarea neprevăzutului, a ireconcibiabilului, a iremediabilului.

Mimând fără convingere riposta, acestea își acceptă până la urmă soarta, nădăduind, totuși, probabilitate și

posibilitatea șansei vindecării de moarte.

De aici derivă ineditul epicului... din surpriza de a afla ceea ce nu te aștepti, dar, parcă, nici nu-ți dorești să afli.

Într-un joc speculativ al minții, ne place să ne închipuim că avem de-a face cu o translație elaborată la parametri contemporani, moderni, a cauzisticii mitice în care forțe oculte dirijează după bunul plac, într-o improvizație ludică, spectacular-tragică, soarta eroilor, autorul părând să se erijeze în ipostaza de comentator scenic, „privitor ca la teatru”, fără a avea privilegiul asumării unor atribuțiuni și responsabilități regizorale.

Autorul își însoțește personajele, cărora le poartă o afecțiune nedisimulată, prin zone geografice diverse, de șes, colinare, montane, precum și prin medii sociale și spirituale eterogene, în funcție de oportunitățile narrative, mânuind condeiul cu o maleabilitate debordantă, cu o precizie lingvistică de invidiat și cu o caligrafie artistică rafinată.

Lectura romanelor lui Ion Catrina se săvârșește „cu sacrificii înrobitoare” datorită conținutului dramatic copleșitor, susținut de un ritm interior eruptiv și de o reverberație polifonică și contrapunctică fascinantă.

Et in Arcadia ego!

Ion CATRINA

(Articol pentru COSTEȘTI 500)

La jumătatea lui septembrie, comuna mea natală Larăta fabulos. Împletirea culorilor toamnei cu verdele crud purtător de clorofilă, dădea peisajului un aspect de tablou impresionist. Privită de sus, de pe dealul Cioclovei sau din Dealul Viilor, localitatea se despletea în sate și cătune pitite discret de-a lungul văilor râurilor Costești și Bistrița sau risipite în evantai pe sub coastele dealurilor, printre livezi și pășuni. Din loc în loc, spre cer săgetau turnurile bisericilor de prin sate, dar cel mai mult mă interesa biserica mare din Ferigile, lângă care se afla școala mea.

După lunile de vacanță, ea ne chema în fiecare an la jumătatea a lunii septembrie cu aceleași promisiuni irezistibile de noutate și de împliniri. Mă pregăteam intens. Îmi cumpăram manualele și rechizitele necesare și le îndesam pe toate într-un săculeț vărgat de dimie țesut de mama încă din timpul iernii.

Eram în clasa a doua și eram stăpânit de aceleași emoții ca și la început. Doamna directoare Maria Bărintescu, un OM de excepție, ne-a adunat pe cei din ciclul primar în curtea școlii și a anunțat învățătorii. La

clasa a doua, în care mă aflam și eu, surpriză totală! Clasa a fost scindată în două și au apărut două noi învățătoare. La clasa a doua A - domnișoara Ioana Voineag (devenită Lăcraru) și la clasa a doua B - doamna Elena Crăcană. Fosta noastră învățătoare Elena Micuț a preluat tot clasa întâi. Eu am fost repartizat în clasa B. Dezamăgirea mea și probabil a multora dintre colegii mei a fost totală. Cu greu mi-am putut opri lacrimile.

Reticența noastră a durat foarte puțin timp. Înarmată cu un tact pedagogic deosebit și cu un talent de dascăl de excepție, Elena Crăcană, Ileana, cum i se spunea, ne-a cucerit pe toți în foarte puțin timp. Atmosfera de la ore, la început, a fost una sobră și de activitate intensă. Doamna învățătoare era severă și pune mare preț pe lucrul diferențiat cu elevii. În scurt timp ne-am dat seama că pe noi ne proteja și ne susținea în raport cu ceilalți elevi și acest lucru a făcut ca s-o îndrăgim. Calitatea activității școlare era una deosebită. Clasa noastră a părăsit școala, devenită neîncăpătoare și a fost găzduită vremelnic pe la casele unor oameni din sat: doi ani la Ion Chirilă și un an la preotul Ion Angheliescu. Orele au început să fie un agreabil loc de descifrare a misterelor cărților, recreațiile un mod plăcut de joacă.

După examenul de absolvire al clasei a patra, ne-a felicitat și ne-a urat succes în ciclul gimnazial. Și în timpul cursurilor gimnaziale, doamna Ileana răsfoia

catalogul și ne admonesta pe noi, cei câțiva elevi din clasa dumneaei, care am urmat ciclul gimnazial, dacă constata o scădere a interesului pentru învățătură. O dată m-a întâlnit la un film la Căminul Cultural. M-a luat deoparte și mi-a spus:

- Tu să știi că ai o singură șansă: să înveți!

Cuvintele dumneaei m-au sfredelit drept în inimă. „Are dreptate! Alte posibilități nu mai am.” Cu acest îndemn viu și convingător, am plecat să învăț mai departe. Drumul în viață nu e ușor. Per aspera ad astra!

Anii s-au scurs pe nesimțite, dar eu am mereu în memorie anii de atunci și figurile luminoase ale dascălilor mei din comuna natală. Asemenea miticului Anteu, orice contact cu pământul ținuturilor natale mă revigorează și-mi dă puteri să merg mai departe. Chipurile multor locuitori ai satului m-au urmărit și în multe din lucrările mele am încercat să-i immortalizez după priceperea mea. De asemenea, am îndrăznit ca multe din colțurile pitorești ale comunei, care m-au fascinat și m-au atras ca un magnet, să fie evocate în cărțile mele. Adevărul enunțat de Lucian Blaga, „Eu cred că veșnicia s-a născut la sat”, nu mai trebuie să fie demonstrat. Optimist incurabil, cred că localitatea mea natală va prospera și va avea un viitor mai bun, ca să-și poată ține și eventual, să-și recheme fiii acasă. La ceas aniversar nu pot decât să-i urez și eu: Vivat, crescat, floreat!

FRAGMENT DIN ROMANUL PĂPUȘA DE STICLĂ DE ION CATRINA

(...)

Încă de vineri pe la bucătărie a început forfota. Adrian privea nedumerit la aceste pregătiri rostul cărora nu-l înțelegea. În toată această perioadă el a început să scrie pe la colegi și pe la prieteni, ca să-i informeze cu schimbările majore ce s-au petrecut în viața lui. În mod inexplicabil, deși aici se simțea cel mai bine, simțea o acută nevoie să-i vadă și să le împărtășească și lor fericirea pe care o trăia. „Aici totul pare incredibil. Parcă aș trăi într-o lume de basm din care nu mă mai pot trezi. Cum pot să creadă ei acest lucru, dacă nu-l văd cu ochii lor? Trebuie să-i invit pe la mine, să vadă și ei ce tată am. Tata! Doamne! Nu am crezut niciodată că e atât de tânăr și de frumos. Dacă se va dovedi tot atât de

bun și de iubitor față de mine, înseamnă că pot să-l uit pe unchiul Mihai. Deh, ce să-i faci? Era și el un om bun, dar aveam o mătușă suspicioasă și mult prea protectoare cu odraslele ei. El, săracul, n-avea ce să facă. Trebuia să-i dea ascultare. Nici ei, de fapt, nu-i pot reproșa prea multe. M-a îngrijit bine și avea grijă să nu-mi lipsească nimic, dar eu eram pentru ea o povară dintre cele mai stânjenitoare. Ce vină am avut eu, dacă m-au luat de la orfelinat și m-au adus în casa bunicii și bunicii au murit?” Când și-a adus aminte de orfelinat i s-a încrețit pielea pe el. A scăpat stiloul pe masă și a început să vadă cu ochii minții acei ani de groază. „Nu condițiile de acolo erau de vină, nici cei ce se ocupau de supravegherea, de întreținerea și de educația noastră ci

colegii noștri mai mari, trăiți prin diferite medii, care se răzburau în modul cel mai cumplit pe cei slabi și lipsiți de apărare. Acolo domina legea pumnului. Cel ce se opunea și nu avea destulă putere putea să sfârșească tragic. Puteai să rămâi flămând, să fii sluga celui puternic, să fii pedepsit după cum dorea el, să te desfigureze în bătaie sau să te strecori și să supraviețuiești împreună cu ei, până ce erai izbăvit de vârstă și păriseai acele locuri primitoare, dar pline de amintiri neplăcute.”

N-avea rost să-și amintească de trecut. Pentru el amintirile nu erau tandre. Un trecut petrecut în genunchi nu mai poate fi proslăvit. Pentru el trecutul era ceva tragic, de nesuportat. El însemna moartea mamei sale, singura ființă care l-

a iubit vreodată și încheierea fericirii. Știa de atunci că are și un tată, dar acesta era undeva pierdut în negura vremii și învăluit în mister. La ei la orfelinat începuseră să-și facă apariția tot felul de persoane ce doreau să-i ajute pe bieții orfani. Unii îi înfiau, alți își recunoșteau copiii ca pe niște greșeli ale tineretului și-i luau acasă, alți își doreau doar să aibă niște păpuși ascultătoare cărora să le poată dirija destinul.

De fiecare dată când aceștia își făceau apariția în orfelinat, toți copiii se strângeau în sala de mese și-i priveau cu speranța că-și vor găsi și ei în sfârșit o familie și că vor scăpa de coșmarul trezirii la cinci dimineața și la corvoada desfășurării programului infernal ce-i urma. Iluzii deșarte. Vizitatorii exigenți nu luau copii la întâmplare, ci îi alegeau cu grijă ca pe vitele din oborul din târg. Cei mai mulți rămâneau în continuare să sperde pentru o dată viitoare. Pe el l-au ales multe familii pentru că era frumos și deștept, după caracterizarea pedagogilor, dar dorința lui a fost neștrămutată: pe mine o să mă ia tatăl meu care încă n-a aflat că eu am ajuns aici. După ani lungi de așteptare și de speranță, a venit un om, îmbătrânit înainte de vreme și l-a revendicat. El era bunicul lui. „Doamne, cât m-am bucurat atunci!” Era departe de ceea ce-și dorea el, dar era ceva cu mult mai bine decât tot ceea ce era acolo.

L-a urmat cu sfială și respect. „El este tatăl mamei mele și dacă a iubit-o pe ea, nu se poate să nu mă iubească și pe mine. Păcat că nu e tatăl meu care trebuie să fie mult mai tânăr și mai frumos.” Nici nu-i venea să creadă că a scăpat de programul de cazarmă din orfelinat și mai ales de asuprirea și de mizeriile pe care cei mai mari le impuneau celor mai mici. Bunicul l-a dus la țară și nu i-a arătat deloc iubirea pe care el a sperat-o de la el. Îl puneau toată ziua să muncească. Când greșea și se mai întâmpla destul de des acest lucru, bunicul devenea necruțător și-i dădea jos pantalonășii, ca să nu se rupă probabil și-i dădea bătaie cu palma sau cu nuiaua până ce el își cerea iertare și se angaja că nu mai face lucrul încriminat. La început el n-a vrut să-și ceară iertare sau i-a fost rușine să-și recunoască greșeala și bunicul îl bătea fără milă până când el leșina. Atunci intervenea bunica și abia reușea să-l scoată din mâinile bunicului.

- De ce se încăpățânează ca mumă-sa și nu recunoaște? Dacă recunoștea de la început eu nu l-aș mai fi atins deloc! Singura lui mângâiere era la școală, unde uita de toate, dar și aici copiii îl priveau mai ciudat și-i spuneau în bătaie de joc: „asta-i „tufeanu” Dafinei. La început n-a înțeles despre ce-i vorba și a întrebat un coleg pe care-l credea că-i e prieten.

- Ce înseamnă tufean?

- Adică mumă-ta s-a lăsat călărită prin tufe de cine știe ce bărbat și nu știe cine este tatăl tău. Ce n-ai auzit până acum de „tufean”? Li se mai spune și „copii din flori”, probabil că prin flori muierile se lasă mai ușor să fie călărite decât prin tufe.

Cunoștea prea bine expresia pe care o auzea destul de des la „casa de copii”.

- Nu cred că mama nu știa cine este tatăl meu! Nu cred că

sunt tufean. Tata o să vină după mine și o să mă găsească.

Soarta a făcut ca bunicii lui să se stingă repede unul după altul și el să rămână din nou singur.

Apariția unchiului Mihai a fost pentru el ca o binecuvântare și o ușurare a suferinței. Acesta ar fi fost tatăl lui ideal, dar a aflat că de fapt el nu e decât fratele mamei lui. „Dacă el e atât de bun cu mine, înseamnă că tatăl meu va fi cu mult mai bun.” Viața lui la casa unchiului n-a fost rea, dar n-a fost însă una prea fericită. Unchiul avea deja copiii lui, era veșnic ocupat și nu dădea semne că are vreun surplus prea mare de iubire. Mătușa lui era chiar indiferentă, dacă nu chiar ostilă față de intrus. Când și-a văzut pentru prima dată tatăl în carne și oase, la care visase tot timpul cu ochii deschiși, a înțeles că acel om e cel ce i-a dat viața și că el trebuie să meargă cu tatăl lui, indiferent cum va decurge viața lui de aici înainte. „Îi seamănă în mare parte și el nu mă va pedepsi niciodată mai mult decât merit. Lui am să mă supun întru-totul.”

(...)

Au mers împreună la culcare. „Noaptea e un sfetnic bun. O fi pentru cineva, cine știe? Se mai spune că dimineața e mai înțeleaptă decât seara. Da, dar pentru asta trebuie să trăim până dimineața. Eh, vom trăi, ce naiba! E prea devreme să ne gândim de pe acum la cele veșnice.” Cu aceste gânduri a mers Ciprian să se culce. Noaptea însă e... neagră. În negura ei sunt multe nevăzute și multe se pot petrece sub mantia ei ocrotitoare. Când a închis ochii și s-a cufundat în liniștea nopții, lumini nevăzute i-au inundat mintea. A început să navigheze prin locurile știute și nevizitate din vremuri de demult. De ce oare trecea prin acele locuri, nu-și putea explica, dar se minuna că ele mai există așa cum le știa. A revăzut bunicii dinspre tată, de la țară, cu farmecul traiului rural, cu casa lor și cimitirul unde au fost duși pentru odihna veșnică. Apoi pe cei de la oraș cu rigurozitatea implementată în modul lor de a fi, părinții severi și distanți și tot cortegiul de prieteni și de cunoscuți. Plutea în zbor deasupra lor și se ntreba dacă și ei își mai amintesc de el. Ar fi vrut să-i întrebe dacă e el cel de atunci, de când s-au cunoscut, sau e el cel de acum pe care toți îl văd în fiecare zi. A încercat zadarnic să comunice. Și ei erau doar niște umbre. A sperat s-o întâlnească și pe Dafina, să-i spună că fiul ei e în siguranță, că de acum va avea el grijă să nu i se mai întâmple nimic, dar cu cât își dorea mai mult acest lucru, cu atât mai repede simțea că se prăbușește în abis. Căderea vertiginosă din înălțimi i-a provocat o lipsă de aer respirabil și o spaimă imensă. Și-a încleștat mâinile ca să se poată ține mai bine de ceva, dar prăbușirea era iminentă și el a început să se zbată și să țipe.

S-a trezit lac de transpirație și a realizat că nu se eliberase încă de sub imperiul întâmplărilor inexplicabile ce-l torturau în ultima vreme, în ciuda marii realizări; întâlnirea cu băiatul lui. „Nu-i suficient să vrei să scapi, mai trebuie să și poți! Înseamnă că mai e ceva ce trebuie lămurit din trecutul meu.” A încercat zadarnic să adoarmă în acea noapte. S-a sculat din pat și s-a strecurat în cea mai desăvârșită liniște până în bucătărie, ca să-și facă un ceai din flori de tei. În timp ce

cobora pe scară nu s-a putut abține să nu se gândească la situația sa. „Am început să mă strecur în propria-mi casă ca un răufăcător. Nu-i nimic! De acum trebuie să mă obișnuiesc să respect și liniștea altora. Pentru mine va fi cea mai dulce povară. Păcat că nu-mi pot găsi liniștea!” Și-a făcut un ceai tare, l-a îndulcit mai mult decât de obicei și cu o cană mare și aburită s-a strecurat în birou. S-a instalat în fotoliu și a așteptat să se răcească puțin ceaiul, mestecându-l ușor cu lingurița.

- Ai grijă, să nu te îmbeți de atâta fericire. Ce e prea mult strică! Prea multă bucurie venită pe neașteptate poate fi înșelătoare! a răsunat lângă el vocea atât de cunoscută, a musafirului său misterios, cu care se mai întâlneau de atâtea ori mai înainte.

- Ce vrei să spui? a

îngânat el cu o voce pierdută.

- Nu trebuie să te înfrunți prea mult din borcanul cu dulceață! După zile înșorite vine întotdeauna și furtuna! a

continuat acesta profetic.

(...)

- Ce ai cu mine? De ce mă chinuiești atâta? Nu-ți ajunge?

- Ce să am? Tu ești un perfecționist, veșnic în luptă cu cineva. Eu numai te previn ca să fii prevăzător. Fericirea e plină de capcane, dragul meu! Mi se pare nefiresc să fii superficial, tocmai tu care ești atât de rațional. Nimănui nu-i este permisă prea multă fericire! Calea durerii...

ION MICUȚ

Autoepigramă

Absolvind cu brio dreptul,
Magistrat fu uns de-a dreptul
Și mulți își aflară dreptul,
După ce veneau cu dreptul.

Ultimul sacrificiu

Pensionarii de la noi,
Guvernul l-au salvat din criză,
C-au obținut la moarte viză,
Să meargă-n lumea de apoi.

Colega blondă

Doamnei i-am șoptit sfios:
„Crezi că sunt prea curajos,
De întreb așa mios,
Blondă ești și mai în jos?”

Avocatul epigramist

Despre el se cam vorbește,
Că oricum îți trage țepă:
Ca epigramist înțepă,
Avocat te sărăcește.

Premierul spadasin

Azi pe mulți îi cam fentează,
Bugetari, pensionari,
Dascăli, medici, militari,
„Crezi că ei te mai votează?”

GHERASIM TIMUȘ - 100 DE ANI DE LA MOARTEA SA

Dr. Gheorghe MĂMULARU

Se împlinesc anul acesta, 2011, o sută de ani de la moartea lui Gherasim Timuș, episcop al Argeșului (14 martie 1894 - 22 decembrie 1911), a cărei personalitate este strâns legată de mănăstirea Turnu și Stănișoara din orașul Călimănești.

S-a născut la Iași în ziua de 14 august 1849. A urmat cursurile Seminarului, gradul I, de la Socola pe care l-a absolvit în anul 1871, când a și fost hirotonit preot de mir. Rămânând văduv,

s-a reîntors la Seminarul de la Socola unde a absolvit și gradul II. În anul 1875 și-a luat bacalaureatul, după care s-a înscris la Facultatea de litere ale cărei cursuri le-a urmat un singur an. Pe celelate două le-a absolvit ceva mai târziu la Universitatea din București. În anul 1875, la îndemnul lui Calinic Miclescu, mitropolit primat (31 mai 1875 - 14 august 1886), Gherasim Timuș a venit la București și, probabil din același îndemn, s-a călugărit la Mănăstirea Cernica.

Venind la București de îndată mitropolitul Calinic l-a numit arhidican la mitropolie, iar la 1 martie 1876 i s-a dat însărcinarea de predicator al Catedralei Mitropolitane, post în care a funcționat 5 ani. În anul 1880 a fost trimis să-și completeze studiile teologice la Facultatea de Teologie din Cernăuți; peste 4 ani, în 1884,

s-a întors în țară cu titlul de doctor în teologie.

În 1884 se redeschid cursurile Facultății de Teologie din București și Gherasim Timuș este numit profesor la catedra de limbi ebraice și studiul biblic al Vechiului Testament și totodată și director al Internatului Facultății de Teologie din București, posturi pe care le ocupă până la alegerea sa ca episcop de Argeș. În perioada 28 februarie 1884 - 20 februarie 1893 a fost și decan al Facultății de Teologie.

În ședința din 13 decembrie 1886 Sfântul Sinod l-a ales arhieru cu titlul de Piteșteanul. După confirmare, în ziua de 20 decembrie 1886 i s-a făcut iposifierea (pregătirea pentru hirotonie ca episcop), iar a doua zi, 21 decembrie 1886, hirotonia într-un arhieru, fiind numit și vicarul Episcopiei Argeșului. În primăvara anului 1898, retrăgându-se mitropolitul primat Iosif Gherghian (22 noiembrie 1880 - 29 martie 1893; 6 decembrie 1896 - 24 ianuarie 1909) arhieruului Gherasim Timuș, Piteșteanul, i s-a încredințat în ziua de 1 mai 1893 girarea afacerilor curente ale Mitropoliei Ungro-Valahiei până la alegerea și instalarea noului mitropolit. Această însărcinare a durat până la 18 mai 1893, când a fost ales noul primat în persoana episcopului de Argeș, Gheorghe Petrescu (18 mai 1893 - 20 mai 1896). Prin alegerea de față, vacantându-se scaunul Episcopiei de Argeș, la recomandarea mitropolitului primat, arhieruul Gherasim

Timuș Piteșteanul a fost trecut cu data e 1 iunie 1893 să gireze afacerile acelei eparhii până la alegerea și instalarea noului episcop. El a girat această eparhie până la 14 martie 1894, când Marele Colegiu Electoral îl alege episcop plin fiind investit și instalat la 20 respectiv 21 martie 1894. Între 20 mai și 4 decembrie 1896, în timpul suspendării mitropolitului Gheorghe Petrescu, episcopul Gherasim Timuș a făcut o parte din locotenența mitropolitană, care a condus mitropolia.

A condus Eparhia Argeșului cu demnitate, îngrijindu-se de buna stare a lăcașurilor de cult. În perioada 1897-1901 din inițiativa sa a fost construită Biserica Mare de la Turnu și un rând de chilii. Biserica a fost sfințită în ziua de 6 august 1901 de către episcopul Gherasim Timuș, harul acesteia este de „Schimbarea la față”.

La Stănișoara, în anul 1903, arhieriscopul Gherasim Timuș împreună cu starețul Nicandru Manu a început construcția noii biserici, care a fost terminată în 1909 și a fost sfințită la 23 aprilie 1909. Hramul acestei biserici este Sf. Gheorghe și Sf. Treime. Tot în această perioadă 1903-1909 au fost construite la nord de biserică mai multe chilii. Gherasim Timuș, în testamentul său, a lăsat un „legat” Facultății de Teologie pentru ajutorarea tinerilor ce urmau să plece la specializare în străinătate.

Episcopul Gherasim Timuș a avut și preocupări cărturărești. A scris, a editat și a

tradus o serie de lucrări teologice, articole în revista Biserica Ortodoxă Română. Din lucrările sale amintim: „Călătorie la locurile sfinte”, Buc. 1896; „Note și meditațiuni asupra psalmilor”, 3 vol., Buc. 1896; „Dicționar aghiografic”, cuprinzând pe scurt viețile sfinților, Buc. 1898; „Tetraevanghelul diaconului Coresi”, Buc. 1889; „Catehism”, manuscris rămas de la episcopul Damaschin al Râmnicului, Buc. 1897. Traduceri: „Introducerea în teologie ortodoxă de Macarie Bulgacov al Moscovei”, Buc. 1885; „Teologia dogmatică ortodoxă a lui Macarie al Moscovei”, 2 vol., Buc. 1886-1887; „Istoria Bisericii universale a lui Eusebiu Popovici”, 2 vol., Buc. 1900-1901, în colaborare cu Atanasie Mironescu.

Episcopul Gherasim Timuș a păstorit la Argeș până la 22 decembrie 1911 când a încetat din viață. Cu puțin timp înainte de a muri, membrii Sf. Sinod îl desemnează ca pe cel mai indicat să ocupe scaunul mitropolitan afalt în acel timp liber ca urmare a retragerii mitropolitului Atanasie Mironescu (5 februarie 1909 - 28 iunie 1911).

După slujba de înmormântare, săvârșită în Biserica Antim la 23 decembrie 1911, a doua zi, 24 decembrie 1911 a fost dus și îngropat la Mănăstirea Turnu într-un cavou anume făcut în aripa dreaptă a bisericii mănăstirii.

Manole de la Ostrov!

Csaky E POE

măicuțe
spală piatra
să se lipească-n zid
mai bine

măicuțe
cară piatra
spre meșteri
fără Ana

și Miriam
muncește
ca meșterul Manole

...
spre zidul
care se înalță
m-ndrept
și nu mi-e teamă
că cineva-mi va cere
trupul de pomană

*
la Ostrovul din vale
măicuțe spală piatra
măicuțe cară betoniera
măicuțe cară piatra

și stareța zidește
ca meșterul Manole
se-ngână
în cânt cu piatra
a pietrei care crește
a zidului splendoare

măicuța
care făptuiește
zidire fără Ana

*
ce-i timpul nostru?
...
mă-ntrebă
și privește

ce-i viața astăzi
când mâine se-ofilește

ce-i astă lume
când mâine
nu mai este

ce-i astă vreme
când timpul nu mai
crește

...
a timpului zidire
măicuțe-n mânăstire
a timpului menire
iubire în zidire
iubire de iubire
și vai

de mama noastră
a timpului pieire
căci vrere
nu mai este
să știm
ce-i rău sau bine!

SF. NICOLAE LA
LICEUL CHIMIC

Membri Societății „Anton Pann” la Liceul Chimic

Nicolae Dinescu, moderator

NICHII URSEI ÎNCHEIE ANUL CUCERIND OLTENIA PRIN...UMOR!

Nichi Ursei, alesul clubului umoriștilor vâlceni, faima sa, a depășit granițele orașului de pe Olt și Olănești, al lui Anton Pann, prin subtilitate și finețe ironică.

Recent, după o paradă de toată frumusețea la Festivalul de Satiră și Umor, Povestea Vorbei-2011, Râmnicu Vâlcea - unde a defilat în fața unei elite a umoriștilor români, de pretutindeni -

chiar pe scena Teatrului Anton Pann, a obținut Premiul I la Festivalul Național de Umor „Ion Cănavoiu”, Ed. XIX, Târgu Jiu, și Premiul Special „Ion Țuculescu” la Festivalul Național de Epigramă, „Traian Demetrescu”, Craiova, Ediția I (octombrie, respectiv decembrie, 2011).

petre cichirdan

CURICULUM VITAE

N-am bani în bănci, nu-s nici dator,
Trăiesc la bloc, ca om de rând,
De vinuri fine amator,
Căsătorit. Din când în când...

TOAMNA LA ROMÂNI

Șade-n prispă plin panerul,
Curge-a roadelor esență,
De trei zile plânge cerul
Iar poporu-n permanență...

LA MULȚI ANI
tuturor celor cu numele
ȘTEFAN

UE IMPUNE UN COCOȘ LA
CEL MULT 20 DE GĂINI
PENTRU CA ACESTA
SĂ NU FIE STRESAT (presa)

Idea asta m-a-ncântat,
Cocoșul scapă de-o năpastă,
Când eu, cinstit, mă simt stresat
Și de o singură nevăstă...

UNOR ALEȘI AI NEAMULUI

Ajutați de Dumnezeu
Au ieșit din prima rundă,
Dar cu banii o duc greu...
Nu știu unde să-i ascundă!

POVESTEA VORBEI

urează cititorilor săi de pretutindeni un
călduros

LA MULȚI ANI! 2012

NOTĂ: Întreaga responsabilitate a conținutului articolelor
revine autorilor.

Invitație-Program

Simpozionul "Lumina Cuvântului" dedicat Aniversării a 125 de ani de la nașterea poetului creștin român Vasile Militaru, 9-10 decembrie 2011.

Societatea Culturală "Vasile Militaru" vă invită să participați la Simpozionul "Lumina Cuvântului" dedicat Aniversării a 125 de ani de la nașterea poetului creștin român Vasile Militaru, care se va desfășura în zilele de 9-10 decembrie 2011, în incinta Bibliotecii Naționale, mun. Chișinău, str. 31 August 1989, 78 A. Organizator, Asociația Obștească Societatea Culturală "Vasile Militaru" în colaborare cu Ministerul Culturii, Departamentul Culturii Primăria mun. Chișinău, Uniunea Scriitorilor din Moldova, Biblioteca Națională a Republicii Moldova, Fundația "Inimă pentru Inimă", România; Federația Asociațiilor și Cluburilor

Petre Iordache

UNESCO. Coordonator: Maria Șălaru, președintele Asociației Obștești Societatea Culturală "Vasile Militaru" Tel: + 373 22 32 68 63 mob. 069573990 e-mail: m_salaru@yahoo.com

Lumina Cuvântului,
Omagiu poetului Vasile Militaru

9-10 Decembrie 2011,
orele 10.00-13.30

Cuvânt de salut: Arcadie Suceveanu, moderator, președintele Uniunii Scriitorilor;

Înalt Preasfințitul Petru, Mitropolit al Basarabiei; Dorin Chirtoacă, primarul general al mun. Chișinău; Boris Focsa, Ministrul Culturii.

Comunicari: Maria Șălaru, Ion Ciuntu, protoiereu, bis. Sfânta Teofora de la Sihla; Acad. Mihai Cimpoi, Petre Iordache, primar Ocele Mari, România; Dumitru Acu, președintele Asociației

Vasile Militaru

Culturale "Astra", Sibiu, România; Valentina Pătraș, președintele Asociației obștești "Flacăra Speranței"; Costea Marinou, președintele Societății

Culturale "Anton Pann", Râmnicu-Vâlcea, România; protoiereu Petre Vețeleanu, România; protoiereu Nicolae Ciobanu, șef Departamentul Cultură Mitropolia Moldovei.

Recital de poezie și muzică pe versurile lui Vasile Militaru

14.30 - Excursie - Complexul istoric-cultural Orheiul Vechi și locurile din împrejurime

Expoziție de Artă Andrei Mudrea", Butuceni 18.00-Recepție

9-10 decembrie 2011

10.00 - Prezentare de carte "Divina Zidire", sinteză biblică; "Psaltirea în versuri" Locul desfășurării: Uniunea Scriitorilor, Sala cu cămin.

12.00 - Decernarea premiilor și diplomelor de onoare;

REVISTĂ DE CULTURĂ

Director onorific

Costea MARINOIU

Realizată cu sprijinul

Asociației ECOSTAR 21 și al Editurii INTOL PRESS

Redactor șef

Petre CICHIRDAN

Secretar redacție Felix SIMA

Tehnoredactare: SC INTOL SRL

Tehnoredactare Bogdan

computerizată: CICHIRDAN

Colaboratori: Constantin POENARU

Valentin DOLFI

Mihai SPORIȘ

Marian PĂTRAȘCU

Vasile GREVUȚU

Constantin GEANTĂ

Bogdan CICHIRDAN

Leontina RUS

Corector:

Redacția:

Rm. Vâlcea, Calea lui Traian nr. 169,
bl. 5, sc. E, ap. 3

Telefoane: 0250.736615

0350.405986

0350.401254

0746.029824

E-mail: cichirdan@yahoo.com

contact@globalartfusion.com

Website: www.globalartfusion.com

www.publiconline.ro

www.publictv.ro

ISSN: 1582-7852

Preț: 3 lei